

# ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ

## ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

ΓΑΡΑΦΗΛΟ ΕΝΤΥΠΟ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ • Φεβρουάριος '84 - Ν° 1 • Τίμη: Δρχ 40

### ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΗ ΓΕΝΝΗΣΗΣ



ΑΓΡΟΤΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ  
ΕΜΕΙ ΣΤΟ ΝΕΟ ΤΡΟΠΟ ΖΩΗΣ...

Η έκδοση του αντιεξουσιαστικού αυτού εντύπου είναι αποτέλεσμα συνειδητοποίησης της οριακής ανάγκης και κοινής επιθυμίας μιας ομάδας ατόμων, μια προσπάθεια που σε συνδυασμό με άλλες ατομικοσυλλογικές ενεργειές μας έχουν τον ποθο και την ορέξη να ξεφυγούν από την περιθωριοποίηση που μας έχει επιβάλλει το κεφαλαιοκρατικό σύστημα καταναλώσης, για την αναλωση των επαναστατικών διαδικασιών μέσα στους τρόπους και με τα μέσα που αυτό ξέρει να δημιουργεί για όφελός του.

Σκοποί μας είναι η δημιουργία επαναστατικής εγρήγορσης και γεγονότων, όπως και η άμεση συνέχιση της επαναστατικής θεωρίας και πράξης.

Στόχος μας η καταστροφή της ιδιοκτησίας και ιδεολογίας των αφεντικών που είναι αλλιώς και οι αντουργοί της μισθωτής σκλαβιάς και της μιζερής επιβίωσης ο' όλα τα επίπεδα της καθημερινής λειτουργίας μας.

Εναντία στα αφεντικά που για τη διατήρηση της χαρισματοειδούς εξουσίας προωθούν την αμετακλήτη ιστορική συνέχεια και προσπάθεια του διαχωρισμού της αλλοτρίωσης, του φεμματος, της δυστυχίας στη ζωή μας.

Είτοι ο ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ ονειρεύεται και αγωνίζεται να είναι η φωνή όλων αυτών που αναγκάζονται μέσα στην καθημερινή βαρβαρότητα του εκμεταλλεύσεως και καταπίεσης να σιωπούν.

Γι' αυτό είναι ανοιχτός σε όλες τις αντιεξουσιαστικές τάσεις και πειραματικές θέσεις των ατόμων εκείνων, που πιστεύουν πως η συλλογική αντιεξουσιαστική επαναστατική πρακτική είναι ο μοναδικός δρόμος για την εξόντωση των σκοταδιστών δυνάμεών μας.

Είναι μια προσπάθεια γιας άμεσότερη επικοινωνία, γνώρισμα και σύνδεση. Μια προσπάθεια για καλύτερο συντονισμό των αντιεξουσιαστικών, κοινωνικοπρολεταριακών επαναστατικών αγώνων και ποδών.

Για μια αποτελεσματικότερη κοινωνική παρέμβαση.

ΕΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΤΑΚΟΥ

## ΣΧΟΛΕΙΑ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣ, ΞΥΛΟ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟ  
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ, ΞΥΛΟ ΠΕΛΕΚΗΜΕΝΟ

Ιδεολογική βάση κάθε εκπαιδευτικού συστήματος που έχει εμφανιστεί στην ανθρώπινη ιστορία είναι η μετάδοση, μέσα από μια συγκεκριμένη μεθοδολογία, ορισμένων ήδη αναμφισβήτητων γνώσεων. Ακόμα και η μεθοδός αυτή προσβάλλεται τη διένυσση της διαδικασίας της "μαθήσης" από κάποιον "αναμφισβήτητο" κυριώς καθηγητή και τη παθητική και ακριτή αποδοχή των παρεχομένων γνώσεων από το μαθητή. Όπως γίνεται φανερό στο καθενα όλα αυτά τα "αναμφισβήτητα" δεν είναι παρά ένας ακόμη μύθος (φεμμα) στην υπηρεσία του συστήματος, που κατορθώνει όμως με αρκετή επιτυχία να κρύβει τη πραγματική λειτουργία του σχολείου, που δεν είναι άλλη από την αναπαραγωγή των δομών της κοινωνίας της μοναξιάς, της μιζερίας, της καταπίεσης.

ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΓΙΑ ΠΡΟΒΑΤΑ (ΚΑΙ ΤΑ ΛΕΙΠΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΥΡΑ) ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΑΥΡΙΑΝΟΙ ΛΟΒΗΤΕΣ ΚΑΙ ΔΟΥΛΟΙ.

Ενας από τους κυριότερους στόχους της εκπαίδευσης είναι η προετοιμασία του μαθητή για τη μελλοντική του είσοδο στην αγορά εργασίας, για τη μετατροπή του σε παραγωγική μονάδα, πράγμα αλλιώς, παραίτητο για και σκοπός και βάση

δυναμίζεται στη σελ. 2



### ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΣ

ΠΟΣΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΕΙΝΑΙ

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ;

Σε μια κοινωνία μια κοινωνία που ακόμη και πρακτικά φαίνεται ότι μπορεί να φέρει την επανυμνία "κοινωνία της αφθονίας" με τις ενστούχες ενεργειές της να πουλά και να ξεπουλά ευκαιρία ή προγραμματισμένα οτιδήποτε μπορεί να καταναλωθεί ήτοι να αγοράσει απ, το ποσό που εκείνη δίνει στη καθημερινή κοπώση της εργασίας είναι αναμφισβήτητο παράξενο πως μπορούμε ακόμη να μιλάμε για ψυχική και φυσική κοπώση, για τόσες νευρικές παθήσεις, για τόσα χαπια-στηρίγματα πολύ της μόδας ή της καταστροφής, για αυτοκτονίες, αυξήση της εγκληματικότητας, τερατώδη εμφάνιση της ελλείψης επικοινωνίας μεταξύ μας κοίνα απομόνωση του εαυτού μας από τον κοινωνικό περίγυρο (ο πολιτισμός μας χαρακτηρίζεται για το από κορυφή των μαζικών μέσων επικοινωνίας). Σε ένα κόσμο λοιπόν που αφησε ευκολοπίστα τις λύσεις των ριζικών προβλημάτων τους για τον παραδείσιο-θεάμα που του προσφέραν οι τεχνοκράτες και τα αφεντικά με το δώλωμα του "ελεύθερου χρόνου" δηλ. αναπνοή, ψυχαγωγία, υποβοήθηση της ανάπτυξης της προσωπικότητας ξαναμπαίνει σαν εφιαλτής η λαϊκή φράση "δεν τη βρισκόω" στη καθημερινότητα. Αυθεντική να οικιαγραφεί τη πραγματικότητα και τη μιζερία της νέας γενιάς περικυκλωμένη και βραχυκυκλωμένη ο' αυτό το πολιτισμό της που αδυνατούν να κατανοήσουν οι παλιότεροι. Δηλαδή πως να μη την βρικόκει με τόσα σχολεία, κλαμπ, παμπ, ντισκοτεκ, απελευθέρωση, αυξημένο χαρτζηλίκι. Άλλα η συγκρούση κι ο καθημερινός πόλεμος που έχει ξεσπάσει για πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας και πραγματώνεται στον αιώνα μας δηλ. συγκρούση σε όλα τα επίπεδα της ζωής αναγκάζει επιτακτικά τον εαυτό μας μέσα στην υδατική πλέον εκλογή της ζωής μας (ολοκληρωτική αλλοτρίωση, αφανισμός και επιβίωση απ' τη μια και ολοκληρωτική απελευθέρωση μέχρι τη παραμυθία λεπτομερεια της καθημερινότητας απ' την άλλη) στη πραγματική θεωρητική και αναζήτηση των προβλημάτων και λύσεων.

δυναμίζεται στη σελίδα 2

Η είδηση για τη ιδρύση στην περιοχή της Κομοτηνής προτύπων αγροτικών φυλακών περά από τα συναισθήματα φρίκης που προκαλεί κάθε παρόμοιο ιδρύμα απολύτης στέρησης των βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, κρύβει πίσω της ένα τμήμα μιας ολοκληρωτικής διαδικασίας, προτύπου κι αυτής που εξελίσσεται στην περιοχή της Θράκης.

Η διαδικασία αυτή που κατευθύνεται από ευρωπαϊκά κέντρα, στο πλαίσιο του εκσυγχρονισμού της καθυστερημένης περιφέρειας (μέσα στην οποία και η Ελλάδα), στοχεύει στην πειραματική εφαρμογή στη Θράκη σύγχρονων προτύπων και άρα περισσότερο ορθολογικοποιημένων και καταπιεστικών, μορφών οργάνωσης της ζωής.

Στην ίδια διαδικασία εντάσσεται ακόμη το "πρότυπο" παν/μιο Θράκης, ο πρότυπος "νέος" τρόπος ζωής των σύγχρονων κατοίκων της Κτιματικής και γιατί όχι κι από καιρού εξαγγελθείσα ιδρύση φυλακών υψίστης ασφαλείας, προτύπων κι αυτών.

Η επιλογή της Θράκης και ιδιαίτερα της Κομοτηνής για την εφαρμογή των πειραματισμών αυτών δεν είναι ασχετή από την καθυστερημένη δομική και οικονομική ανάπτυξη της, καθώς και από την ύπαρξη σημαντικής μουσουλμανικής μειονότητας (της μοναδικής στις χώρες μέλη της Ε.Ο.Κ.) που μπορεί εύκολα να την μετατρέψει σε πεδίο κοινωνικών και εθνικών συγκρούσεων.

Πέρα όμως από τη διαδικασία αυτή, για την οποία υποσχόμαστε να επανέλθουμε, αυτές καθαυτές οι αγροτικές φυλακές, είναι αποκαλυπτικές για την σύγχρονη μορφή της κρατικής καταστολής.

Στις αγροτικές φυλακές ο κρατούμενος με την εργασία του, που αναγκάζεται ετσι σε ήθικη αξία, μειώνει την ποινή του φανερώνοντας ότι το πραγματικό αδίκημα είναι η διαταραχή των μηχανισμών της παραγωγής, δηλ. στην περίπτωση αυτή περά από την απομόνωση του κρατούμενου από την υπολοιπή κοινωνία αυτός οδηγείται και στην εμπρακτική αποδείξη της μετανόας του απέναντι στο "τρόμερο" αδίκημα της διαταραχής του συστήματος της εκμεταλέυσης ανθρώπου από άνθρωπο. Μετά από την συμμετοχή του στην "καθαριτική" και "απολυτρωτική" διαδικασία της εργασίας ο "εγκληματίας" ανανήκει μπορεί πια να επανέλθει στο υπολοιπό "υγιές" κοινωνικό σώμα και να συμβεχώσει τη ζωή του μαζί μας στα κάθε λογής κατέργα της μισθωτής σκλαβιάς (γραφείο, εργοστάσιο κ.λ.π.).

Ακόμα δεν πρέπει να μας διαφεύγει και η επιδράση στην τοπική αγορά αγροτικών προϊόντων με μόνιμους κόστες παραγωγής η οποία θα εξευμενίσει την αντίδραση των νομοταγών κατοίκων της πόλης μας για την παρουσία των αντικεινώνων γειτόνων τους.

### ΔΗΜΥΝΕΣΘΑΙ ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΗΣ

Καταγγέλλει στρατιωτών από το 576 ΤΠ στο Αρχείο Ορεινό. Αξιοσημειώθηκε σε οπλίτη που είχε αποκεφαθεί να αυτοκτονήσει πριν λίγες μέρες: "Ζεις ακόμα μαλάκα; σε πρόλαβαν οι γ... γιατί και μας ξαναβρες;". Η ίδια καταγγελία αναφέρει και άλλες 6 αποκεφές αυτοκτονίας. (Ελευθ. 23) Την ίδια μέρα βρέθηκε κρεμασμένος ο Κ. Ξάνθου δάκης ναυτής εξω από τη βάση της Σούδας που υπηρετούσε. Κατά τον "κοινωνιολόγο" κ. Φιλία μόνο τα βουτυροπαίδια αυτοκτονούν. Κατά τον αναπληρωτή υπουργό Αμυνας οι αυτοκτονίες υποκινούνται από πρακτικούς των συμμαχών γειτόνων μας, διάλειψέτε και παίρνετε.





# ΕΡΓΑΣΙΑ Κ' ΧΡΟΝΟΣ



μαζια μεσα  
μη-επικοινωνιας.

Με άλλα λόγια τα "δέν τη βρισκω" να ακολουθήθουν από μια σειρά προβληματισμών, κρίσεων, πειραματικών και πρακτικών αναζητήσεων για να βρούμε και τον καλύτερο όρομο ξεπερασμός της προσωπικής μας κρίσης και δυστυχίας που χρόνια τώρα την βλέπουμε από παμπολλές οφείς στον αυθεντικό καθρεφτή μας που όλοι ονομάζουμε "κοινωνική κρίση".

Μια κοινωνία, το σημερινό μας σύστημα που προ σφέρει τα πάντα μπορεί πραγματικά να μας δώ σει τον ελεύθερο χρόνο, ελεύθερο χρόνο που ει ναι η ζωή μας το όνειρο, η ευτυχία;

Πολλοί μπορεί να πιστεύουν πως αυτό είναι πραγματισμός, πως, πράγματι οδηγούμαστε σε ένα καλύτερο αύριο, πως τα αφεντικά μπορούν να μά ου οδηγήσουν στο όνειρο.

Για όλους αυτούς είναι τυχαία σκαλώνουν στο μυαλό μας οριζόμενες οφέεις-ερωτήσεις. Δίνεται από ο ελεύθερος χρόνος για ξεκούραση στον άνθρωπο επειδή η εργασία είναι πηγή κου ρασής κι εξαντλήσης ψυχικής και σωματικής; Ο ελεύθερος χρόνος μας δίνεται σαν διασκόλαση εκείνη η εργασία είναι βαρετή, φορτική, κατανα λωτική και μας διενδίδει ευκαιρία για προσω πική βελτίωση και ανάπτυξη επειδή η εργασία φτωχαίνει την προσωπική ανάπτυξη και δουλνεύει αυτή από την πλευρά της τροχοκοή για την ανθρωπινή εκφραση μας;

Βριέξ νομίζουμε ότι έχουμε καφέι να έχουμε αυταπάτες, ό,αυτα και ακολουθούμε την αποψη που διώχθηλα σε να φοβάται το ίδιο της το προ σωπο φιδυρίζει πως η εργασία είναι η αιτία που έχει προκαλέσει την ανικανότητα της φυσιο λογικής και πραγματικής ζωής εκατομμυρίων ανθρωπων. Ακόμη νομίζουμε ότι τα τόσα που λεγο νται για τον ελεύθερο χρόνο είναι ένα καινού ριο αφιόν των βιομηχανικών κοινωνιών, των πολυεθνικών και εθνικών κεφαλαίων που κάνουν καλα τη δουλειά τους.

Η αυτοματοποιημένη εργασία με την καθημερι νη ρούτινα της, τα συστήματα δουλειάς με αλυ σίδας όλα τα συνώνυμα περί εργασίας χρειά ζονται κρατικά σήμερα λιγότερη σωματική κου ρση αλλά ο τρόπος πραγμάτωσης της στηρίζε ται στην μυελική τυποποιημένη προσπάθεια και οχίστην υπευθυνή, προσωπική, δημιουργική αυτοεκφράση του δημιουργού εργατή. Εδώ υφί νται το πρόβλημα της ψυχικής κόπωσης και αποξένωσης, αποξένωσης από την ίδια τη ζωή. Αυτό το άγχος τούτη η κατάσταση, τούτη η στεί ρα υπερκόπωση δεν μπορούμε να δεχτούμε ότι βρισκόμαστε μόνο στις ώρες εργασίας.

Δεν δεχτούμε τον άνθρωπο σαν αδιαίρετη προσω πικότητα (όχι με την υπαρκτή αλλήν προσω πικότητας στο σπίτι του και αλλής στη δουλειά α του) που εκδύλωνει και αντανάκλα αναποσπα ότι τις στέρησεις, τα προβλήματα του, τις ενυ ρώσεις του τόσο στο χώρο της εργασίας όσο και στο χώρο του προσωπικού εξω από αυτήν οπότε, συνανθρωποι και σεξουαλικότητα τότε μπορούμε να κατανοήσουμε ποσο αυτή η φυσική και ψυχική κόπωση, παράγω της αλλοτριωμένης εργοίας περνάει αναποσπαστά μέσα στον ελευ θερο χρόνο.

Δεν μπορούμε βεβαία να συζητήσουμε καν από φείας για δίχασμένες προσωπικότητες ή για προσωπικότητες που εναλλάσσονται αναλόγα με το ρόλο της στιγμής.

Ετσι η εργασία συμπεραίνουμε ότι παίζει πιο αποφασιστικό ρόλο από ότι ο ελεύθερος χρόνος. Ο "μετά την εργασία" άνθρωπος δεν μπαίνει α περιόριστος στον ελεύθερο χρόνο. ZWIG "THE UNLITISH WORKER".

Ετσι ο ελεύθερος χρόνος δεν μπορεί να είναι στεγανό όπου όλα τα άλλα της ημέρας ξεχνιού νται χαρη στις μαγικές του ικανότητες. Παραδείγματα γι αυτό μπορείτε να έχετε πολυ ευκόλα με προσωπικές αναφορές σε παρομοιες καταστάσεις σας.

Ο ελεύθερος χρόνος δεν μπορεί να σκοτώσει το χρόνο της καταπίεσης, της εκμεταλλεύσης, του σπασμάτος, της κόπωσης και δυσαρσείας που περνάει στο γραφείο, στο εργοστάσιο, ο χρό νος αυτός που πραγματικά μας σκοτώνει. Πράγμα τι η πίεση των γεγονότων στην εργασία παραμ νει αγχώδης πίεση, ψυχονευρωση πια στο χρόνο μετά από αυτήν. Πίεση που ταυτίζεται με την έννοια του "τεχνικού πολιτισμού". Να μια πολυ απτή σκιαγραφή, θορυβόι ενοχλήτικοι, μολυσμε νη ατμόσφαιρα, κακή ποιότητα διατροφής (οι κα ταιγισμοί μαζικών παραγωγής και ο ανταγωνί σμος των εταιριών για μεγαλύτερο κέρδος είναι παραγοντες μείωσης της ποιότητας κ' υποβαθμί

ση τους), ελλείψη φυσικής άσκησης, αδύνατοι κ' δύνατοι φωτισμοί εκνευρισμός από τις σχέσεις εργοδότη-εργατή, επιθεωρητή-εργαζόμενο, αυξανόι μενες συνεχείς ανάγκες πνευματικές (εξειδίκεν ση) και υλικές, χαρη στη καταναλωση, σωτήρα ση μερα της δικτατορίας των αστών ανα τον κοσμο. Έως μπορείς λοιπόν να τα ξεχάσεις όλα αυτά με μιας κρατώντας μια κοκα κολα στο χερί καπου σε ένα καφενεύο ή με μια πιτσερικά ομοίωμα τελευταίων διαφημίσεων;

Μαι τση ώρα μιλάμε για τη συγχρονή αρρωστεια μας, συγχρονής όσο και ο τεχνικός πολιτισμός μας και η εκμεταλλεύση μας.

Ο υπνος μεσο ελαφρώσης και αναξωγοήσης από τους ψυχικοσωματικούς μοχθους δεν αποδίδει τίς. Κουρασμένος και μίερος κοιμάσαι (ετσι πα λι σημειωθεί). Μονιμή αισθηση κουρασής και όω στον τονωτικά καφεδες, τσιγάρα, οινόπνευμα, χαπία (βαλε και ψυχιατρους) και παλι η ανακν κώωση σαν εφιαλτης που βαλθηκε να μας αφανί σει καταδύωνοντας μας στον λαβυρινθο-συστημα που μαζοχιστικά δεχόμαστε.

Λοιπόν μικρε ορθολογιστή και εγώπαθη να ενα πρόβλημα να λύσεις για να σωσεις και τη μα μακα σου που σε εφταξε έτσι.

Η δική μας ληση στο θεμα δεν μπορεί να είναι παρα ολική και ενωτική σε όλα τα όομικα προ βλήματα της προβληματικής και αρρωστης κοινω νίας. Κοινωνική ανατροπή, θάνατο στους-δεσμοφυ λακες της μίεραςας μας, γκεμίσμα για τους α ρεντάδες της εξουσίας και τα τσιρακία τους, καψίμο των σελίων της ιστορίας που ξεβία ντροπα γραφουν αιώνες για την εκμεταλλεύση αν θρωπου από άνθρωπο. Ο συνεχής κοδωνικός αγω μάς των αντιεξουσιαστών στη πρακτική καθημε ρινή ζωή αναποφεικτα αποδενικνεται ο μοναδι κος όρομος για τη λύση όλων των προβλημάτων και αναγκών. Για μια κοινωνία όπου αντιθετο της εργασίας δεν θα είναι ο ελεύθερος χρόνος για μια κοινωνία που ο ελεύθερος χρόνος δεν θα είναι το φεντοαντιθετο πρόσωπο των κατερ γων της εξουσιαζόμενης εργασίας του βιομηχα νικού πολιτισμού.



Κρεμαστή σε καλλι του Γ' αστυνομικού τμήματος στην Αθήνα ο 21χρονος Α. Μανετακης. Είχε πιαστεί για κλοπή κ' "ανακρινόταν". Είναι ο δεύτερος που αυτοκτονεί λόγω τυφώνος. Προηγήθηκε ο Μ. Βράδης στο Αιμιναρχείο του Ηρακλείου.

Τα μαζία μεσα επικοινωνιας ουσιαστικά είναι μεσα μη επικοινωνιας (τύπος, ΤV, κινηματογραφός, όι σκοί κλπ τα οποία είναι αμεσά συνδεδεμένα με την τεραθτία ανάπτυξη της τεχνολογίας). Η βιομηχανία των μεσών αυτών έχει επεκταθεί και διεισδύσει στην ανθρωπινή ζωή σε μεγάλο βαθμό έρυντας κατι λυτικά (στον έρωτα, στη δουλειά, στη καθημερινότητ, παντού).

Γι αυτό το λογο εκείνη η ταξη που επιβ'λνει εξου σιαστικές σχέσεις στη κοινωνία θέλει να διατηρεί και τον έλεγχό τους. Αν δεχτούμε την επικοινωνία σαν αμοιβαίστητα, ανταλλαγή, ανταγωνιστική τακτ, τότε τα μαζία μεσα επικοινωνιας προδούν την μη επικοινωνία με την σσημινή τους όομη. Γιατί επικοινωνία δεν είναι η απλή μετάδοση, η λήψη κα ποιών πληροφοριών. Το κυριο χαρακτηριστικό των μαζικών μεσών επικοινωνιας είναι ο λογος χωρίς αποκρίση κι αυτο οφείλεται στο σχημα με το οποίο ο λειτουργεί η όομη τους: πομπος-μηνημα-πάρητι κος δέκτης.

Στην ΤV στο τυπο, στο κινηματογραφο και άλλου δεν υπάρχει επικοινωνία γιατί στην λειτουργικότητα τους υπάρχει λογος που είναι ενωσματομένος και δεν επιτρέπει την αμοιβαίστητα, ανταλλαγή κλπ.

Ετσι θεσμοποιώνται το διαχωρισμό μιας και υπαρ ει η προηγούμενη εξουσιαστική σχέση προδούν τον κοινωνικό κατακερματισμό. Αυτοί που επιβάλλουν τις εξουσιαστικές σχέσεις έχουν καταφέρει να μη μιλάνε πια οι άνθρωποι, να είναι απομονωμένοι με ενα λογο χωρίς αποκρίση. Γι αυτό η επανάσταση σε αυτόν το τομέα βρισκται στο να μπορούμε να αποκαταστήσουμε τη δυνατότητα αποκρίσης, να συν τριφούμε το μονοψήλιο του λογου που έχει στερεθ βει τη φυσική ροή του: την ανταλλαγή. Άρα εαν δε λουμε ενα επαναστατικό παιχνίδι, μια ανταγωνιστι κοτητα με τα μεσα πρέπει ή να τα εκτρέφουμε από τη λειτουργία τους ή να τα καταστρέφουμε.

Τα μαζία μεσα επικοινωνιας δεν είναι ενα απλο μεσο διανομής. Με τη λειτουργία τους προδούν τον διαχωρισμό και είναι συγχρονως διαμορφωτες ιδεολογίας, πράγμα που συντηρεί και εκμεταλλεί ται η κάθε κυρίαρχη ταξη. Επίσης η καταναλωση προϊόντων και μηνυμάτων που προωθείται από τα μαζία μεσα είναι η "υγεία" των καπιταλιστών μια και στη καταναλωση επιτρεπεται η ιδιοποίηση, το να κανείς όηλ, μόνο χρήση αποκλείοντας κάθε μορ φη ανταλλαγής.

Πολλοί προσπάθησαν να οικειοποιηθούν τα μεσα χρησιμοποινώντας τα προς όφελος τους (Γίππυς εν αλλαντικόν κ.α.). Προσπαθήσαν όηλ, να αντιδράσουν στα μηνύματα της κάθε εξουσίας αναπαράγοντας το δικό τους μήνυμα. Αλλά παρ'όλο που αντερέθαν το περιεχομένο των μηνυμάτων δεν έφευγε η λειτουργ για τους από το συνθηθισμένο κοινωνικό έλεγχό χανόντας έτσι τη ζωντανία της με την συνεχή αναπα ραγωγή. Ακόμα κι αυτή η αντιστρεψιμότητα των μηνυμάτων (π.χ. όταν στέλνονται μηνύματα ή γρα ματα από τηλεθεατές σε κάποια εκπομπή) εξυπηρετεί το σύστημα, τον ευρύτερο κοινωνικό έλεγχό μια και οι οποίες αντιδράσεις-αντιθεσεις ενωσματο νονται σ' αυτόν, κι αυτο γιατί αντιστρεψιμότητα δεν σημαίνει απαραίτητα ανταλλαγή ή αμοιβαίστη τα.

Βλέπουμε όηλ, πως οι συνδιασμοί για "φιλελευθερο ποίηση" των μεσών δεν φερνουν αποτελεσμα (απο κρίση όηλ,), μιας και το σύστημα πάντα με κατα λληλους χειρισμούς τα αφομοιώνει στο τέλος.

Είπαί λοιπόν ψευδαίσθηση να πιστεύουμε σε μια κριτική εκτροπή των μεσών. Ο λογος που ανταλλα σεται δε χρειάζεται το μεσο, τη μεσολαβήση. Ση μερα ο λογος αυτός θα μπορεί να πραγματοποιεί μόνο με τη καταστροφή της όομης των μεσών σαν τετοιών. Ετσι σαν "εναλλακτική" λύση παρουσιάζε ται ο όρομος και η πρακτική του λογου που αντ αλασσεται και κινείται στον ίδιο χώρο και χρό νο. Κι αυτο γιατί ο όρομος δεν στηρίζε μήνυμα τα χωρίς αποκρίση, δεν γίνεται θεαμα από τα μεσα ουτε θεσμοποιείται από την συνεχή αναπαρ αγή, χανόντας έτσι τη ζωντανία του.

Για να γίνει κατι τετοιο χωρίς η επαναστατική εξέγερση να χάσει τη μοναδικότητα της (να μο ντελοποιήθει) πρέπει να υπάρχει η επιθμία της επαναστατικής εξέγερσης εναντία σ' όποιον πρσ παθεί να κατακερματίσει τη ζωή μας επιβάλλε ντας εξουσιαστικές σχέσεις.

Ο ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ εκδίδεται από συντακτική ομάδα η οποία ορίζει σαν υπεύθυνο απέναντι στο νο μο τη Ρεγγίνα Ζερβου, Βενιζελούη Κομοτηνή.

Σε αυτή τη διεύθυνση μπορείτε να στέλνετε συνεργασίες ή γραμμάτα σας.





# ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ

ΔΥΟ ΘΕΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ



ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ 3

ΕΚΛΗΡΗ ΑΓΑΠΗ...

Για αιτίες που έχουν σχέση με υποκειμενικές αδυναμίες του αναρχικού κινήματος καθώς και εξ αιτίας της εκκοτράτειας φεμπατισμού Κρατούς και σταλινικών έχει επικρατήσει η εντύπωση στον πολύ κόσμο ότι οι αναρχικοί είναι εναντίον σε κάθε μορφή οργάνωσης.

Λογίοι αγνοίας του τι ακριβώς είναι ο αναρχισμός ιστορικά, συνετείναν στη διαμόρφωση αυτού του φεμπατισμού, γι' αυτό και καθίσταται αναγκαίο να επιχειρηθεί μια αναδρομή στις θεωρίες του κλασσικού αναρχισμού πάνω στα οργανωτικά σχήματα, σε αντιδιαστολή με τις θέσεις του κλασσικού μαρξισμού ο οποίος άλλωστε υπήρξε και ο κυριώτερος κατηγορούς του.

Η οργάνωση των Μαρξιστών έχει γενικά τη δομή της πυραμίδας, αντίθετα η αναρχικοί μιλάν για οριζόντια διασύνδεση των ομοσπονδοποιημένων ομάδων (αναρχική ομοσπονδία).

Οι μαρξιστές έχουν το "κομμα" τους το οποίο είναι ένα και μοναδικό σε σημείο ολοι οι άλλοι εκτός αυτού να θεωρούνται "χαφιέδες" ή "αντιδραστικοί". Το κομμα θεωρείται ότι δίνει πρωτοπορία, συλλαμβάνει δηλ. καλύτερα την πραγματικότητα από όλους τους υπολοίπους εκτός κομματος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η ΚΚΕ θεωρεί τον εαυτό της πρωτοπορία της νεολαίας και την αντιπροσώπευε πλειοψηφία της νεολαίας που δεν είναι οργανωμένη, αυτήν απληροφόρητη και καθυστερημένη.

Αντίθετα οι αναρχικές ομάδες όρουν καταλυτικά φροντίζοντας να οξύνουν δηλ. τις κοινωνικές αντιθέσεις απελευθερώνοντας όλες τις αντιρροπές δυνάμεις κάθε κοινωνικής συγκρούσεως. Άρρουνται δηλ. το ρόλο της πρωτοπορίας.

Σε περιπτώσεις πολιτικών αποφάσεων, στις μαρξ. οργανώσεις υπάρχει ο καθοδηγητής ο οποίος φροντίζει να περνάει τη γραμμή της ηγεσίας στην βάση. Ο καθοδηγητής θεωρείται ότι γνωρίζει περισσότερο και με την απεραντί σοφία-εμπειρία του καθοδηγεί την χωρίς πείρα και κατάρτιση βάση. Το άτομο αυτό αποτελεί συνήθως πρότυπο μίμησης για τους "οπαδούς" του που κατά κανόνα μιλούν και συμπεριφέρονται όπως κι ο καθοδηγητής (θεαματική αλλοτρίωση).

Στις αναρχικές ομάδες δεν υπάρχουν ιεραρχικά και γραφειοκρατικά "ποστά", οι αποφάσεις δε λαμβάνονται συλλογικά. Σε περίπτωση δημιουργίας συντονιστικών οργάνων οσοι εκλεγμένοι είναι άμεσα ανακλητοί από αυτούς που τους εξέλεξαν και όταν είναι δυνατό υπάρχει κυκλική εναλλαγή όλων στις θέσεις αυτές. Στα Κ.Κ. και σε όλες τις μαρξιστικές οργανώσεις υπάρχει ιεραρχία από το καταστατικό τους ήδη οριζόμενη και τις ανώτερες θέσεις παίρνουν τα επαγγελματικά στελέχη που άλλωστε αμείβονται με "μισθό" για τις υπηρεσίες που προσφέρουν για το καλό της επανάστασης.

Το ζήτημα της υπαρχής διαφορετικών απόψεων μέσα σε μια εκ. οργάνωση οι μαρξιστές εφαρμόζουν την περιβόητη αρχή του "δημοκρατικού" συνεντευτισμού. Η μειοψηφία δηλ. υποτασσεται στις απόψεις της πλειοψηφίας της οποίας υποχρεώνεται και άλλωστε να προπαγανδίζει προς τα έξω. Ετσι κατοχυρώνεται η "μονολιθικότητα" του κομματος. Στα πλαίσια των αναρχικών ομάδων μπορεί να εκφραστεί προς τα έξω οποιαδήποτε απόψη με την ένδειξη όμως ότι εκφράζει τις απόψεις της μειοψηφίας. Αυτό δεν είναι υποχρεωτικό βεβαίως σε όλες τις περιπτώσεις. Υπάρχουν κρίσιμες περιστάσεις όπου η ενιαία προς τα έξω εκφραση είναι επιβεβλημένη. Το ζήτημα τότε μπαίνει στα πλαίσια της αυτοπειθαρχίας του κάθε αναρχικού και αν φανεί ότι η διαφωνία με την πλειοψηφία αγκυλώσει δεν είναι τόσο σοβαρή η μειοψηφία απόψη δεν βγαίνει προς τα έξω. Αυτό αποκαλούμε Α. αναρχική συναίνεση.

Σε περίπτωση εξεγέρσεως οι μαρξιστές χρησιμοποιούν εναντίον στην αστική κυβέρνηση τον λεγόμενο "λαϊκό στρατό". Είναι δηλ. μιλιταριστικό οργανισμό με ιεραρχία, αξιωματικούς, πειθαρχία και κατώ για με τη μόνη διαφορά από τον αστικό ομολόγο του ότι οι αξιωματικοί είναι μέλη ή φίλοι του Κ.Κ. Ακόμη και η βίαιη υποχρεωτική στρατεύσεως βρίσκεται με το ίδιο περιεχόμενο και στα δύο στρατεύματα. Κλασσικό παράδειγμα στα πιο πάνω αποτελεί ο δημοκρατικός στρατός του ΚΚΕ που έδρασε το 1946-49 στην Ελλάδα.

Οι αναρχικοί εξεγερμένοι όταν οι συνθήκες της ταξικής πάλης έχουν φτάσει στο επίπεδο του ενόπλου αγώνα δημιουργούν σώματα με εκλεγμένους αξιωματικούς που λογοδοτούν κατά τακτά διαστήματα στη γενική συνέλευση της μονάδας που ει-

ναι αρμόδια να αποφασίζει και για την αντικατάσταση τους. Τέτοια παραδείγματα έχουμε από τους Ουκρανούς εξεγερμένους μαχνοβίτες αντάρτες και τη δράση τους κατά τη περίοδο 1917-21 καθώς κι από τις Αναρχικές ταξιαρχίες που δημιούργησε η CNT-FAI κατά την Ισπανική επανάσταση του 1936.

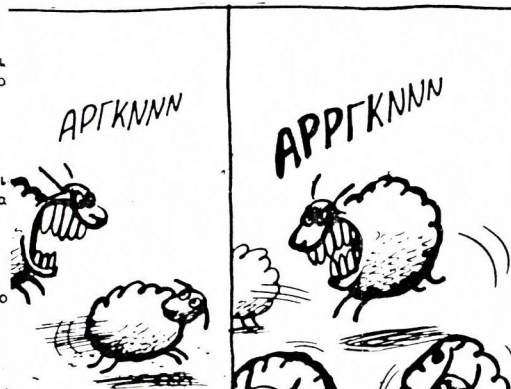
Σε περίπτωση επικράτησης οι μαρξιστές για χαρή του σοσιαλισμού και για να τον υπερασπίσουν από τους αστούς υποτίθεται, εγκαθιδρύουν τη δικτατορία του "προλεταριάτου" με την δημιουργία τακτικού στρατού, μυστικής αστυνομίας, φυλακών, ψυχιατρείων κλπ. Είναι τέτοια η ιδεολογία τους ώστε και κάτω από τις καλύτερες προθέσεις η δικτατορία του προλεταριάτου καταλήγει σαν δικτατορία επί του προλεταριάτου, σε μια ταξική κοινωνία όπου η κυριαρχία γραφειοκρατίας του κομματος δεν διστάζει να στρέψει τα όπλα εναντίον των εργατών. Πιο πρόσφατο παράδειγμα στη μακρική αλυσίδα των εγκλημάτων των σταλινικών απέναντι στην εργατική τάξη αποτελεί το δράμα του Πολωνικού προλεταριάτου.

Αντίθετα σε περίπτωση εργατικής νίκης η Αναρχική θεωρία προτείνει τη δημιουργία ενοπλών κοινωτήτων των επαναστατών όπου οι ίδιοι κι όχι κάποιος εξουσιαστικός στρατός θα υπερασπίζονται τις κατακτήσεις τους χωρίς να μετατρέπονται σ' ένα σε επαγγελματίες, στρατιώτες. Οι Σενετιστές (CNT) το 36 στην Ισπανία διακήρυξαν ότι είναι εργάτες που αφήσαν προσωρινά το εργοστάσιο και εκίασαν τα όπλα.

Όσο κι αν σταθεί κανείς κριτικά απέναντι στη θεωρία και τη πρακτική του κλασσικού Αναρχισμού μπορεί να δει ξεκαθαρά το αληθές των αιτιάσεων και της κριτικής τους απέναντι στο μαρξισμό και στο που θα οδηγούσε το οργανωτικό του μοντέλο. Όσον αφορά την Αναρχική οργάνωση υστερά από όλες τις καλοπισίες ή και κακοπισίες κριτικές που έχουν γραφτεί εναντίον της εξακολουθεί να επιβεβαιώνει καθημερινά τη βασική αλήθεια των συμπερασμάτων της.



ΑΥΝΑΝΙΣΜΟΣ  
ΟΧΙ ΑΝΑΡΧΙΑ!



Σ' όλες τις αμερικανικές πολιτείες, 700 ομάδες αποτελούμενες από 12 περίπου άτομα η καθέμία, εφτίζαν έναν συνδεσμό, με την ονομασία "σκληρή αγάπη". Ηδη οι πρώτες αντιστοιχίες ομάδες εξαπλώνονται στη Δ. Γερμανία.

Όλα ξεκίνησαν το 1976 όταν η αστυνομία συνέλαβε την 18χρονη κορη του DAVID και της PHYLIS YORK για ναρκωτικά και ακαγωγή. Μαθαίνοντας πως βρίσκεται στη φυλακή. Στην αρχή κλάματα, στενοχωρία, απελπισία. Ξαφνικά όμως η στίση τους άλλαξε αρκετά - δεν προκειτά να πινε στη φυλακή να τη δουν, δεν θα της παρουν το γιγάρ, δεν θα δοκιμασουν να τη παρηγορησουν. Ετσι αρχίζει η περιπέτεια της "σκληρης αγάπης".

Οι YORKS αποφασίζουν να μη μείνουν στο προσωπικό επίπεδο. Αρχίζουν τη προπαγάνδα, γράφουν ένα εγχειρίδιο "σκληρης αγάπης", ιδρύουν τον ομώνυμο συνδεσμό που γρήγορα εξαπλώνεται σε ολόκληρη την Αμερική. Κάθε ομάδα αποτελεί μια βάση για να αντιμετωπιστούν σκληρά τα παιδιά μια βάση αλληλοϋποστηρίξεως των γονιών. Παράλληλα οργανώνονται περιοδικά, πανεθνικές συνδίσσκεσεις.

Ετσι οι Αμερικανοί των μεσαίων τάξεων (γιατί προκειτά σχεδόν αποκλειστικά για λευκές οικογένειες από τα μεσαία στρώματα) αρχίζουν να αιδούνται απέναντι στα ίδια τους τα παιδιά. Η πολιτική του φόβου επιτρέπονται, γίνεται και παλι "τίποτα δεν επιτρέπεται", και παράλληλα ενα ακόμη βήμα προς τη διάλυση και την απουσία της οικογενείας, τώρα πια από τη πλευρά των ιδίων των γονιών. Εξ άλλου μια συμβουλή που δίνεται είναι να προχωράνε στην ενηλικίωση των παιδιών από τα 16 τους χρόνια. Ετσι ακόμη και η γονική αγάπη διαλύεται μπροστά στην Αμερικανική κρίση.

Επιβεβαιώνοντας παράλληλα την ομοιομορφή κρίση της "οικογενείας" σ' όλο τον ταξικό κόσμο διαβάσαμε τη παρακάτω είδηση...

"ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ", 20-1.

ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟ  
ΥΙΟ ΤΗΣ ΓΙΑ  
ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

ΜΙΛΑΝΟ, 20.

ΠΕΝΗΝΤΑΧΡΟΝΗ

Ιταλίδα σκότωσε το γιο της επειδή ήταν ναρκωμανής και καταδικάστηκε σε εξόριση χρόνια φυλακή.

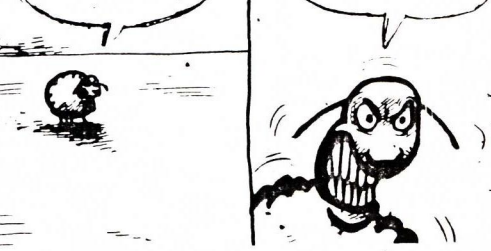
Κατά την απολογία της η Τζοβάννα Λετίνι Τρίτα, δήλωσε ότι σκότωσε τον 20χρονο γιο της για να θέσει τέρμα στα δεινά της οικογενείας της. Η υπερασπίση απέδωσε το έγκλημα σ' αυτήν αγάπη και την απελπισία της μάνας.

ΕΝΑΣ "υποπότος" σκοτώθηκε κατά τη διάρκεια έρευνας στη Κων/πολη. Δύο κρατούμενοι πέθαναν και άλλοι 200 βρίσκονται σε κωμωδωή κατάσταση από απεργία πείνας στις φυλακές του Ντιγιάμπα κιο. ΟΠΟΥ ΟΙ ΔΟΥΛΟΙ ΣΗΚΝΟΥΝ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΑ ΛΕΒΗΤΙΚΑ ΣΗΚΝΟΥΝ ΤΑ ΟΠΛΑ.

ΑΠΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΡΑΣΕ ΣΤΙΣ 21-1 Ο Σ. ΚΟΥΡΜΠΑΣ ΓΙΑΤΙ ΑΠΟΠΕΙΡΑΘΗΚΕ ΝΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕΙ ΟΣΟ ΠΤΑΝ ΦΑΝΤΑΡΟΣ. (Ελευθ. 22-1). Χωρίς... σχολία.

ΒΑΡΕΘΗΚΑ ΝΑ ΖΩ  
ΜΕ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ  
ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟ  
ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ.

ΤΩΡΑ ΖΩ  
ΜΕ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ  
ΜΕΣΑ ΣΤΟ  
ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ.





# ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΣΤΙΓΙΟ ... ΣΤΑ ΛΕΙΪΖΕΡ

## ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΜΟΡΦΩΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

Τιποτα δεν εβλάψε περισσότερο το επαναστατικό αντιεξουσιαστικό κίνημα στη πρόσφατη ιστορία όσο η θεμελιακή παρεξήγηση που αφορά τη χρήση βίας. Αν η βιαιοτητα καθάυτη ορίζει και την επανάσταση, τότε αυτοί που εξουσιάζουν θάταν και εξοχοί ενδρακότες της· γιατί η βιαιοτητα είναι ποιοτικός ορος της υπαρχής τους. Εκείνο όμως που διαφοροποιεί την επανάσταση από την Εξουσία τη στιγμή που εκδηλώνεται η κάθε μια, είναι οτιδήποτε προηγείται ο κριτικά βιαιολόγος απ' όπου συνεπαγεται και η βιαιή πράξη, ενώ στη δεύτερη λογός και πράξη -εξ ορισμού βιαιά και τα δυο- στεκόναται σαν αυτοσκοπός.

Γι' αυτό και όταν η επαναστατική πρακτική αποσυνδέεται από τον επαναστατικό λόγο που τη δικαιώνει σε κάθε ιστορική της εμφάνιση, η λειτουργία της γίνεται αμέσως αρνητική. Όταν η αιτία της εξέγερσης μένει υποσυνείδητη ή κρυφή, η ίδια η εξέγερση αξιοποιείται από την Εξουσία σαν κοινωνική ανηθικότητα, και ο εξεγερμένος εξουδετερώνεται σαν προβακόρας.

Ερωτήματα που επιβάλλουν μια αναδρομή στις μορφές που πήρε ιστορικά η κοινωνική καταπίεση στον καπιταλισμό. Δηλαδή το πως και γιατί ξεκίνησε σαν καθαρά οικονομική και αναγκαία πολιτική, επεκταθηκε αργότερα στη σεξουαλικότητα και εκουήχρονιστική προοδευτικά σε ψυχοπνευματική, κυρίως, καταπίεση. Στα πρώτα στάδια του καπιταλισμού (μέσα 19ου αι.) οι συσχετισμοί και διαχωρισμοί της τότε κοινωνίας ήταν σ' ένα βαθμό σαφείς και ξεκαθαροί. Η ταξική διαχωριστική γραμμή εμπαινε ανάμεσα σ' αυτούς που ορίζαν τις συνθήκες της ζωής και του πλούτου τους, αυτοί ήταν οι ιδιοκτήτες και οι κατοχοί των φυσικών πόρων της ζωής, οι μη-κατοχοί και μη-ιδιοκτήτες. Αυτοί ζούσαν και πεθάναν κάτω απ' αυτές τις συνθήκες. Το κράτος όπως και κάθε κοινωνικός θεσμός υπήρχε σαν όργανο στην υπηρεσία της τάξης που κυριαρχούσε. Η Εξουσία ανήκε κι αυτή σαν ιδιοκτησία και εκπροσωπούσαν από ορισμένα συγκεκριμένα πρόσωπα. Ο αστυνομικός μηχανισμός και γενικά όλοι η καταστολή λειτουργούσε για τα συμφέροντά τους και στο όνομά τους. Ήταν ψήη και αποκρυπτα βιαιή. Η δράση του

Ο εργατής σπρωχνόταν απ' τα ίδια τα πράγματα στην εξέγερση ή στη λεηλοκτονία. Γι' αυτό ο ταξικός πόλεμος, αμέσως και αμεταβέτος αρχίζει και τελειώνει στο δρόμο.

Ο παραγοντας της νίκης ήταν οι υλικές δυνατότητες. Και η επαναστατική πρακτική γινόταν πιεστικά επαναστατική βία, γιατί και η επαναστατική κριτική δεν είχε τα περιθώρια να υπάρξει παρα μόνο σαν εμπρακτική κριτική.

Αυτή λοιπόν η πρώτη εποχή της καπιταλιστικής "εφηβείας" είναι η εποχή της πιο βιαιής και οδυνηρής για τους προλεταριους πρωταρχικής ανάπτυξης και συσσωρευσης του κεφαλαίου. Είναι δηλ. η εποχή της ελλείψης, της στέρησης, και της υλικής φτώχειας όπου το θέμα της επιβίωσης οντας άμεσο και προβληματικό εδινε το προβάδισμα στο διαρκή αγώνα για την εξασφάλιση των προϋποθέσεων της ζωής, αφηνόντας πίσω τους οραματισμούς για τις συνθήκες και την ποιότητα της κάθε σχέσης σ' αυτή τη ζωή. Το οριακό διάγραμμα για τους κοινωνικούς υποδούλους εμπαινε σαν: εξέγερση η εξαθλίωση και αντίστοιχα για τους κυρίαρχους σαν: εξοντωτική καταστολή η απώλεια της εξουσίας τους. Αυτή η περίοδος της αναγκαιότητας για άμεση οικονομική απελευθέρωση που κυριαρχούσε στο επαναστατικό εργατικό κίνημα κορυφώθηκε με την αναδείξη της Κομμουνας του Γαριβουίου και την αγρία καταπίεση της (1871). Όσο αφορά την κεντρική θέση της επαναστατικής κριτικής και δράσης ήταν καθαρά η καταστροφή της κρατικής κατασταλτικής μηχανής που συντηρούσε την οικονομική δουλεία και ανισότητα για την αστική τάξη. Η φύση της καταστολής ήταν άμεση και υλική.

Στο μακρύ ξεπερασμά όμως αυτής της ιστορικής περιόδου ο κλονισμός που έφερε η συμβίβαση κοινωνική αντιπαράθεση (οχι ιδεολογική αλλά άμεσα πρακτική) που διαρκесе τουλάχιστο μισό αιώνα, δε μπορούσε να μην αφήσει τις επιδράσεις του πάνω στη νέα εξέλιξη της ιστορίας.

Ήταν σ' ένα σημαντικό βαθμό η πίεση του προλεταριακού αγώνα που δεν την αγνοήσε η κυρίαρχη τάξη αλλά ήταν και η αντικειμενική πρσός της οικονομίας της, που προκάλεσαν μια βαθμιαία και προοδευτική μεταβολή δεδομένων στη νέα φάση των κοινωνικών πραγμάτων. Με λίγα λόγια η κάποια βελτίωση της υλικής παραγωγής έδωσε τη δυνατότητα για διαίρεση του πλεονεκτήματος σε προνομίους και μη, με την αναθεση, σ' ένα στρώμα του, κάποιας ιδιαίτερης λειτουργίας μέσα στη διαδικασία της παραγωγής που πληρωνόταν καλύτερα: δηλ. την ειδίκευση. Ήταν το προλεταριάτο σ' που τότε χρονία είχε πολεμήσει ομογενοποιημένο και που τώρα έβλεπε τον εαυτό του να διαφοροποιείται από τη συνέληση του. Πράγμα που επηρέασε και την κριτική πρακτική του εναντίον στην καταστολή. Αυτή διχωρήστηκε αρχικά σε δυο συνιστώσες που αποτελούσαν τότε τον Επαναστατικό λόγο και ακολούθησε η κάθε μια την ιστορική της διαμόρφωση μέχρι σήμερα. Η μια ήταν η αναρχική επαναστατική θεωρία που αρνούνταν κάθε Εξουσία εξω και πάνω στους προλεταριους αλλά και ανάμεσα σ' αυτούς τους ίδιους. Έτσι η απελευθέρωση τους μπορούσε να είναι μοναχά έργο των ίδιων και για τους ίδιους. Η δεύτερη θεωρούσε τη μεταβολή στην κοινωνία της ισοτήτας και της ελευθερίας σαν αργή και σταδιακή, με μεσομια αναμπή ανισότητα μεταξύ των εξεγερμένων (δηλ. την κομματική ιεραρχική δομή). Η επανάσταση έτσι ήταν προνομιακή υποθεση των εργατών με τις μεγαλύτερες κατακτήσεις δηλ. τους μεγαλύτερους μισθούς. Ακόμη η Εξουσία και η καταπίεση θεωρήθηκε αποκλειστικά προδοτική ομνη σ' αυτό καθεστώς κάτω από το οποίο δουλεύαν οι εργατές και στις συνθήκες της εργασίας που θα έκανε ν' αλλάζον. Η πραγματικότητα όμως ήταν πιο διαφορετική...

Αλλάζοντας ο κοινωνικός χαρακτήρας και η πρακτική των υποταγμένων, αλλάζει μαζί κι η σχέση κυριαρχίας πάνω σ' αυτούς. Η αστική Εξουσία είχε αρχίσει να εφαρμόζει προοδευτικά και μακροπρόθεσμα βεβαιά, τους νέους τρόπους συντήρησης της, δηλ. νέους τρόπους καταστολής.

Από τις αρχές του 20ου αιώνα πλάη στην καταστολή της διπλόλογης εμφάνισής της η κρατική ιδεολογική καταστολή. Η προπαγάνδα να



Γι, αυτό και η κύρια αιτία που στο σύγχρονο καπιταλισμό δεν εμφανίζεται ένα συνολικό κίνημα ανατροπής είναι, ότι υπάρχει και διατηρείται σκεπτικό η εκτός ουσίας πρακτική ενώ στο γενικό κοινωνικό πλαίσιο απουνδύει η αποσιώπηση η λογική που διέπει αυτή την πρακτική. Αποσιώπεται η συνέληψη της εξέγερσης.

Εί εκεί είναι που μπαίνει το πρόβλημα. Για κοινωνία που συστατικό της στοιχείο έχει την κυριαρχία και την τυπική η ατυχή βία μπορεί να αλλάξει αλλά και μόνο με την καθετή αντιπαράθεση της αντίθετης βίας. Και ακόμη βαθύτερα. Ποια είναι η βία και η καταπίεση της σημερινής ταξικής κοινωνίας;

Μαρκ: "Οι προλεταριοί δεν έχουν να χάσουν παρά μόνο τις αλυσίδες τους" περιείχε την αλήθεια της εποχής της. Η αλλοτρίωση του ανθρώπου κρατούσε στο το κεντρικό περιεχόμενο της κυριαρχίας και της οικονομικής εκμετάλλευσης μεσ' την αβλιότητα των παραγωγικών σχέσεων. Η εξαντλητική δουλεία που έτρωγε τις μέρες προς της ζωής του και η κλοπή των καρπών του μόχθου που ήταν τα κοινωνικά γνωρίσματα του προλεταρίου.

Έτσι λοιπόν σε συνθήκες που η οικονομική και πολιτική καταπίεση ήταν κατι παραπάνω από αισθητές και συνελόντες, το προλεταριακό κίνημα ήταν εύκολο ν' αποκτήσει συνείδηση της υποτέλειάς του.





# Η ΜΙΖΕΡΙΑ ΤΟΥ ΦΟΙΤΗΤΑΡΙΟΥ

Μεσα από το γενικό διαχωρισμό και κατατεμαχισμό της κοινωνίας το πανεπιστήμιο με την υπαρέση του σαν αποσπασματικό μέρος αυτής, εσωτερικεύει την ιδεολογία του γενικευμένου διαχωρισμού και ταυτόχρονα την υπερασπίζεται. Το παν/μιο σαν υπηρετής του κοινωνικού συστήματος και ιδιαιτερώς του κρατικού μεταδίδει την κυρίαρχη γνώση και πρόκειται να ανανανεώσει ταχνοκρατές υπερασπιστές του.

Η γνώση παρέχεται μέσα από σχέσεις ιεραρχίας, πειθαρχίας, ομοιομορφίας, δίνοντας στο φοιτητή μια στάση απλής παρατήρησης πάνω στη γνώση και σ' αυτήν ακόμη τη λειτουργία του πανεπιστημιακού χώρου σαν αυτοδιδασκόμενου, οι ρόλοι που διαδραματίζονται από τους καθηγητές, βοηθούς, συνάδελφους φοιτητές, διδασκόμενους φοιτητές (βλ. εντατική παρακολούθηση μαθημάτων) το μόνο που κάνουν είναι να επιβεβαιώσουν την υπαρέση των παραπάνω σχέσεων και να τις διατηρούν.

Κατά από τέτοιες συνθήκες, η γνώση παρέχεται σταδιακά μέσα από επι και αποδείξεις της αφοσίωσης αυτής, είναι οι εξετάσεις. Ο θεσμός αυτός των εξετάσεων, δεν είναι τίποτ' άλλο παρά μια απατενιστική εκφάνση της διαρκούς κοινωνικής εξέτασης. Η παν/μιακή γνώση θα βρει άμεση εφαρμογή κατά τη διάρκεια του επαγγελματία είναι προορισμένη όλη, να υπηρετήσει έναν παραγωγικό μηχανισμό, όπου το δίδαγμα για ζωή παραγνιστείται, η επιβίωση είναι τελειωμένη εξασφαλισμένη κι ο εργαζόμενος που είναι αποξενωμένος από το προϊόν του γίνεται δούλος της μισθωτής εργασίας.

Όσα αφορά τα περιεχόμενα της παρεχόμενης γνώσης ως θυμηθούμε τα λόγια του Κ. Μαρξ: "οι ιδέες της κυρίαρχης τάξης που είναι υλικά κυρίαρχη δύναμη της κοινωνίας είναι ταυτόχρονα και η πνευματικά κυρίαρχη".

Ετσι λοιπόν, η κυρίαρχη γνώση δεν αλλοιώνεται παρ' όλες τις πολιτικές αναλλαγές μιας και τα κομμάτια που παίρνουν την εξουσία, είναι εκφραστές της κυρίαρχης τάξης.

Αποδείξει για όλα αυτά είναι το ότι πεφρασμένη γνώση όπως παρουσιάζεται μέσα από το περιεχόμενο των βιβλίων μένει σταθερή εδώ και χρόνια. Οι προσαρμογές εκσυγχρονισμού των ελληνικών παν/μίων (νόμος πλαίσιο)-τάσεις που εμφανίστηκαν αργά σε σχέση με άλλες χώρες- είναι α καβρέφτης της αργής εξέλιξης του κεφαλαίου στην Ελλάδα.

Παράλληλα ο εκσυγχρονισμός, με την εντατικοποίηση των σπουδών καταφέρνει και απορροφά τη σκέψη του φοιτητή, έτσι ώστε αυτός να έχει αγνοία της εξωπανεπιστημιακής όλης της κοινωνικής καταστάσεως.

Σε μια μη φτάνουν όλα αυτά, η εξουσία πιεζοντας έξω από το ρολό της, όσο ποτε άλλοτε, μεταφέρει να χειραγωγήσει τους φοιτητές παρέχοντας ορισμένα "προνόμια" (ελευθερία εκφράσης ιδέων, υποχρεωτικές ώρες για ελαχίστα μαθήματα-σε αντίθεση με το σχολείο-, συμμετοχή στη διοίκηση του παν/μίου κ.λ.π.) τα οποία λειτουργούν σαν δεινολόδα ασφαλείας για την ίδια.

Θέλοντας να αποκηρύξουν από πάνω τους την αποξένωση και τον διαχωρισμό, στοιχείο με τα οποία τα κατά καιρούς συστήματα καθοδούν τις μάζες, οι φοιτητές πολιτικοποιούνται έχοντας την απειλή να νιώθουν περηφανοί γι αυτό. Ετσι οι φοιτητές αποκτούν την ψευδαίσθηση ότι είναι ικανοί μέσα από την πολιτικοποίησή τους να αλλάξουν τον κόσμο και την κοινωνία, χωρίς να διασυνδέονται το μεστικό ρόλο των συνδικαλιστών ηγέτων τους ανάμεσα στη φοιτητική μάζα και το σύστημα.

Η μίζερια των φοιτητικών κυμάτων είναι μέρος της κοινωνικής μίζεριας, της κυρίαρχης του φεμματος και του κεφαλαίου.

Η μόνη επαναστατική ενεργεία που μπορούν να κάνουν οι φοιτητές είναι να αυτοαναφέρουν τη φοιτητική τους ταυτότητα και να αποκηρύξουν τον ρόλο του παν/μίου σαν τέτοιο σε συνδυασμό με την καταστροφή της σημερινής κοινωνίας.

ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΕΚΔΥΣΤΡΟΝΙΜΕΝΟ Η ΟΛΗ ΠΑΡΑΜΕΣΗ ΚΕΝΤΡΟ ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗΣ ΠΑΝΕΜΕ ΚΑΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΗ



ένα να περιττεύει μπρος στη συνειδησιακή αστυνόμευση και κάθε σύγχρονο πληθιού.

Σε μια τέτοια σχέση εκλεπτυσμένου ελέγχου, η τάξιμη καταπίεση είχε μετατραπεί σε αυτοκαταπίεση. Η ιδεολογία σε δημιουργία μιας ψευτικής συνειδήσεως, αποδείχονταν στην πράξη σαν υλικός εξαγνασμός. Για μεγάλο μέρος της εργατικής τάξης, όπου ο τρόπος ζωής των ανωτέρων τάξεων υποβλήθηκε με φαντασμαγορικό τρόπο σαν ιδανικό, η αντίφαση ανάμεσα στις υποκείμενες εντυπώσεις και την πραγματική της θέση μπορούσε να συντηρηθεί.

Η διακρίση επαγγελματίας-ιδιωτικής ζωής, κλασικά αστική, αντανάκλωντας και τη διαίρεση ανάμεσα στην καταπίεση (εργασιακή) και την πλάστη (κοινωνική) συνείδηση των προλεταρίων, δίνει τη σχετική εικόνα της σχηματισμένης "παράδοσιακής" εργατικής τάξης του πρώτου μισού του 20ου αιώνα.

Όλα αυτά τα σημεία σε αυξανόμενη ένταση δημιουργούσαν και αυξανόμενο αγγος στον εσωτερικό κόσμο των καταπιεσμένων. Αλλά και όλο το επαναστατικό δυναμικό τους έπλευνε στον εσωτερικό τους κόσμο όπου η συνείδηση της εξέγερσης είχε γίνει υποσυνείδηση. Ήταν η αργή εμφάνιση του "νευρωτικού ανθρώπου" που δημιουργήσε από τότε η εξελισσόμενη καπιταλιστική κοινωνία.

Κι ήταν αυτή η κοινωνία-κυρίως του ανεπτυγμένου και πρωτοπορούν καπιταλισμού- που τη ριζική αντίφαση ανάμεσα στην επιθυμία και την αυτοκαταστολή της, καταφέρει να τη στηρίξει σε σχέσεις φανερών εκμεταλλευτικές μόνο με την ιδεολογία της εκμεταλλεύσεως σαν προοδό και ανάπτυξη. Και πραγματικά, αλλωστε, οι αντικείμενικοί όροι της δυναμωμένης παραγωγικής ικανότητας με την αύξηση της ειδίκευσης, σμειναν νέες συνθήκες συσσώρευσης του κεφαλαίου αλλά και νέες συνθήκες γι αυτούς που ήταν η ζωντανή προϋπόθεση γι αυτή τη συσσώρευση: όλη, οι εργάτες.

Για ένα σημαντικό ποσοστό της εργατικής τάξης που κατείχε και θεσμούς-κλειδιά στην παραγωγή, το απειλητικό φάσμα της μισθολογικής εξαθλίωσης και της επιβιώσεως ολοένα ξεμακρύνε. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι συμμετείχαν στο χείρismo του κοινωνικού πλούτου, απλώς ενώ καποτε δούλευαν για να μην πεθάνουν απ' την πείνα, τώρα δούλευαν για να αυξάνουν διαρκώς αυτό τον ξένο πλούτο, που φευδαίσθησια ήταν το καυχήμα τους...

Ετσι η ανθρώπινη αλλοτρίωση επεκτεινόταν σταθερά και σ' όλη την ανθρώπινη φύση (όλη, και εξω απ' τον εργασιακό τομέα) και επικεντρώ της γινόταν πλέον η παραπλανημένη συνείδηση.

Όπως εγκαινιάστηκε ο 20ος αιώνας σαν εποχή της επιστήμης, της τεχνικής και της ανάπτυξης του κεφαλαίου έτσι συνεχίστηκε και με την προσυποποίηση του τελεταίου. Διπλά στο βίωμα χάνινο, το εμπόριο, το χρηματιστήριο, κλπ... αναδείχτηκε σαν το πιο ισχυρό και αξιοποιημένο του ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ. Το πραγματικό κεφάλαιο που ήταν πλάτος ο άνθρωπος και η ψυχή του. Αυτό δεν αρτήσε να επιβεβαιωθεί συντομία...

Το κείμενο συνεχίζεται στο επόμενο τεύχος



περαστεί στους προλεταρίους η πεποίθηση ότι η κοινωνία μειωμένη βελή τους είναι ασέως τυχαία ήακμα και η συνειδητοποίηση της εκμεταλλεύσεως σε βάρος τους να γίνει ακινδύνο μέρος της γενικής κοινωνικής σκέψης που δεν απειλεί τους εκμεταλλευτές.

Ήταν η νέα κίνηση της εξουσίας και του κεφαλαίου. Παράλληλα με τη βίαιη κατακτηση και μια χρήση των πραγμάτων επιχειρήθηκε και η αβιορατή κατακτηση και χρήση των ανθρώπων. Ετσι όλες οι αστικές προκαταλήψεις και φιλοδοξίες αρχισαν να διαβρώνουν και τα υποταγμένα λαϊκά στρώματα, αντικαθιστώντας το όραμα για ολική χειραφέτηση της ζωής τους.

Η υποβολή των κυρίαρχων αξιών έγινε από το σύστημα διαδοχικών κοινωνικών σχηματισμών που λειτουργούν σε μηχανισμούς διαμορφώσεως του ανθρώπινου χαρακτήρα, έτσι ώστε να εκτελεί υπακούα τα ρυθμίζοντα του καθήκοντα".

Αυτό το σύστημα κοινωνικής προσαρμογής του ατόμου ήταν η στερεή θεσμολογία των εκμεταλλευτικών σχέσεων της τάξιμης κοινωνίας.

Η διαδικασία εκπαίδεσης που αρχίζει απ' την οικογένεια και την εκκλησία για να συνεχιστεί στο σχολείο και στο θύρατο ήταν για τον καθένα η ακολουθία της πατρικής εξουσίας, της εξουσίας του δασκάλου, της στρατιωτικής υπατάχσε, της υπατάχσε αργότερα στο αφεντικό, μέχρι που η φυσική υπατάχση στα γένηρα έα εκλινε την ιστορία μιας ζωής που από τη στιγμή της γέννησε της υποταχτεί στο θάνατο.

Αυτή η αλυσίδα των κοινωνικών θεσμών υποδοχής και διαμορφώσεως του νέου ανθρώπου υπήρξε βεβαία με διαφορετική μορφή σε κάθε ιστορική κοινωνία, αλλά μόνο στην καπιταλιστική κοινωνία πήρε τη λειτουργία ενός ιδεολογικού μηχανισμού για την εσωτερική καταστολή του ατόμου. Ο τρόπος και η σπουδαιότητα αυτής της λειτουργίας βρήκαν συστηματική εφαρμογή στην πορεία για την πρώτη ωριμότητα της αστικής εξουσίας. Η περίοδος της περιφημής "BELLE EPOQUE" είναι ενδεικτική...

Η ευμηνία των ατόμων που τραπήκε με τοεργατικό αίμα όλου του προηγούμενου αιώνα θελήσει να λησμονήσει το παρελθόν προλογίζοντας το μέλλον της. Η χαρούμενη συνείδηση για να βρει δικαιοσύνη και ασφάλεια επεκταθηκε σαν πολιτική προσφορά στους κοινωνικούς σκλάβους.

Μόνο που εκεί η χαρά γινόταν καταπίεση. Ετσι ο προλεταριός μπορούσε πλέον να γνωρίσει τον άλλοτε προνομιακό χώρο μορφώσεως. Πηγε στο αστικό σχολείο για να μαθεύει ότι αρετή ήταν η εργασία και η υπακοή. Παρομοία και όλοι οι χωροί και οι κοινωνικές δομές που ευχέτικη αποστολή είχαν την ανθρωπιστική εκπαίδευση χρησιμοποιούνταν να χωρεί διανοητικής αλλοτρίωσης και καταπίεστικής ιδεολογικοποίησης.

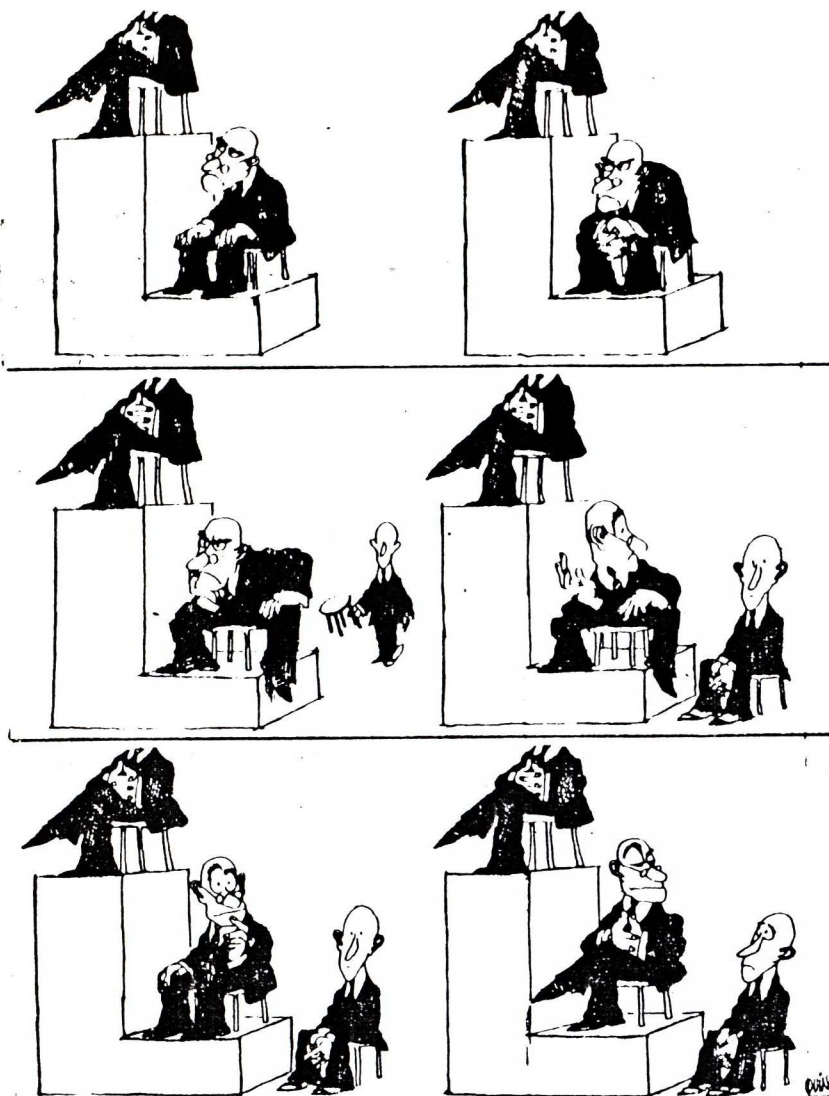
Όπως στο σχολείο έτσι και στην οικογένεια από κάθε σχέση αναβύζει η ιδέα της επιβολής και του αυταρχισμού. Η προλεταριακή μαλισία οικογένεια φτιαγμένη στα αστικά πρότυπα ηθικής, είναι αποδείξη της τακτικής στρώσε του αστισμού. Η παλιά ελευθερία σεξουαλική ηθική της προλεταριακής μάζας που δόθηκε αρθθνα εργατικά χέρια και κορμιά για πολεμούς, ήταν καιρός να υποχωρήσει στην πολιτική του ελέγχου των γεννήσεων. Χρίς να είναι πια το πλήθος των εργατών ζωντική αναγκή της μηχανοποιημένης εργασίας, απ' την άλλη μεριά η διαρκής επιθυμία για ζωή και απόλαυση, εκφρασμένη στη σεξουαλικότητα, ήταν δύσκολο να βρσκει την αιωνία καταστολή της στο ροπαλό του αστυνόμενου.

Μια τέτοια επιθυμία για ζωή και εξεγερση επέλεπε να σβηνει προτού εκδηλωθεί, και ακόμα περισσότερο προτού συλλληφθεί ιδεάτα.

Βίχε πια επιλεχθεί σε βασικό όπλο της εξουσίας διπλά στον αστυνομικό μηχανισμό και η ιδεολογία της. Μια ιδεολογία που κυριεύε ευκολα τις συνειδήσεις απ' τα παιδικά χρόνια και ριζώνε σαν κεφάλαιο ηθικής για μια ολοκληρωτή ζωή. Ετσι μέσα από οικογενειακές, εκκλησιαστικές, σχολικές και στρατιωτικές μορφές πνευματικής και σωματικής εξάρτησε εδραιώνονταν σιγά-σιγά στην εργατική συνείδηση οι ηθικιστικές αποψεις και κώδικες συμπεριφοράς της κυρίαρχης τάξης.

Η αστική κουλτούρα έγινε η παιδαγωγική ουσία των προλεταρίων και ιδιαίτερα των προνομισμένων τμημάτων τους, που ήταν και τα πιο δέκτικα. Οι ιδεολογικές θέσεις προς τη ζωή όπως περιεχόνται στη θρησκευτική-σεξουαλική ηθική, στην ηθική της εντιμότητας, στην ατιμικιστική ηθική και κυρίως στην ηθική της αποδοτικής εργασίας έχουν κοινό σημείο αναφοράς την καπιταλιστική σχέση εργασίας. Για την αναλωση ολης της ζωτικής κλοπής, για την συντήρηση του μύθου της κλοπής, για την ανάγκη του χαρισματικού εργοδότη, και την αποδοχή ρητών σαν το "η δουλεία δεν είναι ντροπή", κάθε αστυνόμευση και καταναγκασμός ετέινε ολο-





ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ

## Η ομάδα «Sigma»

Πηγές: Action Direkte, Rivista Anarchica, Umanita Nuova

Μέχρι σήμερα, είχαμε αόριστες, ή που έβγαζαν έμμεσα, πληροφορίες για τις διάφορες τάσεις μέσα στη Solidarnosc, αλλά κι έξω απ' αυτή. Τώρα έχουμε στα χέρια μας το πρώτο ντοκουμέντο που δείχνει την παρουσία και μιας αναρχικής τάσης (αλλά έμμεσα και μιας τροτσκιστικής) που έχει αναπτύξει μια δραστηριότητα που ή ίδια μας περιγράφει τις διαστάσεις της. Είσι θα υπάρξει σφαιρικότερη ενημέρωση για οσα συμβαίνουν στην Πολωνία.

Μια μικρή ιστορία

το έδωσαν επειδή ήταν πολύ ικανός να μπαινει με σκληρούς και σαρκαστικούς λόγους στις σκουθρες συγκεντρώσεις της ολοκληρωτικής Ενωσης φοιτητών κομμουνιστών. Σήμερα ο Aaby J. ειν ένας εντελώς απομονωμένος καλλιτέχνης και ζει στη Βαρσοβία.

Τον Αυγουστο του 1981 σημειωνεται δραστηριότητα αναρχικών ομάδων στη Βαρσοβία, Κρακοβία, Λιουμπλιν και Βροκλαου. Συμφωνά με εγκυρες πληροφορίες αυτές αποτελούνταν συνολικά από 1000 και παραπάνω αναρχικούς ή ελευθεριακούς.

Στις 13 Δεκεμβρη 1981 ηρθε το στρατιωτικό πραξικόπημα. Και έσ' να ρθε το σκοτάδι. Που το εκάσιε τώρα η εκκλήση της Ομάδας Σιγμα της Βαρσοβίας που δινουμε παρακατω

## Η Έκκληση της Ομάδας Σιγμα

Είμαστε μια ομάδα από αναρχικούς και αντιεξουσιαστές συντρόφους της Βαρσοβίας και ιδρύσαμε στις αρχες του 1980 τη λεαχη ουλήτησων «Sigma». Στεκόμαστε κριτικοί απεναντι στο σημερινό πολωνικό πολιτικό συστημα. Εξ άλλου, στον αναρχισμό φτάσαμε μέ' απρ διαβασματα.

Στη δεκαετία του '50, είχαν δημοσιευτεί στην Πολωνία μερικά βιβλία του Κροποτκιν που μπορεί να βρει κανεις στις δημόσιες βιβλιοθήκες, παρ' όλο που έχουν τυπωθεί σε λίγα αντίτυπα. Μια άλλη αξιολογητική πηγή υπήρξε ή έκδοση της «Βιβλιοθήκης Mysli Socja listycznej». Σ' αυτή τη σειρά έχουν δημοσιευτεί στη δεκαετία του '60, διπλα στα έργα των προδρόμων του αναρχισμού Wisnansley, Owen, Saint Simon και Fourier, γραφτά του Προυντόν και του Μπακουίν και μια ανθολογία δοκιμια — όχι πολύ αντιπροσωπευτική, όμως — του Πολωνού αναρχικού Aδρoμoωski Edward. Παρόλο που αυτά τα γραφτά βήγχαν σ' ένα πλαίσιο και με σχόλια δογματικά μαρξιστο-λενινιστικά και με κεντρίσουν τους φοιτητικούς κύκλους σ' έρευνες γυρω από τον αναρχισμό. Όταν τον Αυγουστο του '80 θα έσπασαν οι μαζικές απεργίες των πολωνών εργαζόμενων, που θα οδηγήσουν στη δημιουργία της Solidarnosc (το πρώτο ανεξάρτητο μεταπολεμικό συνδικάτο) δημιουργώντας σ' όλη τη χώρα μιαν ατμόσφαιρα κοινωνικής αλλαγής, εμείς αποφασισαμε να δουλέψουμε δραστηρια στην παραγωγή των ελευθεριακών ιδών. Στο τέλος του '80 βήγχε το πρώτο φυλλά της επιθεώρησης μας Nowa Gazeta Mazowiecka. που δουλειά της ήταν να γίνει βήμα θεωρητικών ουλήτησων και όργανο της αντιεξουσιαστικής πολωνικής αριστερας. Διπλα στις συνεισφορες πάνω στην πολιτική κατάσταση, σε πεζο, λυρικά και σατυρο, δημοσιεύουμε στη Nowa Gazeta Mazowiecka και συντομα άρθρα πάνω

στην ιστορία και στη θεωρία του κινήματος, όπως σαν παραδειγμα μια «συντομη ιστορία του αναρχισμού» και εν' άρθρο για την εξέγερση της Κροστανδής στα 1921.

Δεν πέρασε πολυς καιρός και ή επιθεώρηση μας έγινε πολυ λακή τόσο στην πιο αριστερη πτέρυγα της Solidarnosc όσο και σε φοιτητικές ομάδες. Αυτό ανησυχσε τον ρώσο πρεσβευτή στη Βαρσοβία σε τέτοιο σημείο που τον έσπρωξε να κάνει πιέσεις στις πολωνικές αρχές να την σταματήσουν. Η επιτυχία της ήταν τέτοια που και άλλες ομάδες — που σε πολλές περιπτώσεις μας ήσαν άγνωστες — όπως στην Κρακοβία και στο Wroclaw, την ξανατύπωναν. Ετσι, ή κυκλοφορία της υπολογίζεται γυρω στα 6000 φυλλά.

Διπλα στη Nowa Gazeta Mazowiecka, δημοσιεύαμε τη σειρά από μπροσούρες «Archiwum Lewicy» όπου δημοσιεύαμε μερικά ενδιαφέροντα δοκίμια για τον αναρχισμό, τον αναρχο-συνδικαλισμό και τον συμβουλιτικό κομμουνισμό. Ανόμεσά τους δημοσιεύαμε το «Κοινωνικό μου Πιστεύω», του Γρ. Μαζέμωφ και την «Εργατική Αντιπολίτευση» της Κολονάτι. Μέχρι το πραξικόπημα (13/12/81) βήγχαν 6 φυλλά της Nowa Gazeta Mazowiecka και πέντε μπροσούρες. Η διανομή γινόταν μ' ένα ιδιωτικό δίκτυο σ' όλη τη χώρα. Και ή εφημερίδα και οι μπροσούρες μας τυπώνονταν στο Πανεπιστήμιο της Βαρσοβίας που ή διεύθυνση του είχε, στο «πολωνικό καλοκαίρι» ένα καθαρό ανοιγμά προς τις φοιτητικές αντιπολιτευόμενες ομάδες. Μετά το Δεκέμβρη του 1981 μάθαμε ότι υπήρχε ή ένα άλλο αναρχικό περιοδικό στο Wroclaw. Αυτό έγινε όταν οι αστυνομικοί έδειξαν σ' έναν συντρόφο που είχε πιαστεί εν' αντίτιπο αυτού του περιοδικού στη διαδρομή της ανακρίσεως. Πριν την εφαρμογή του στρατιωτικού νόμου στην Πολωνία είχαν κυκλοφορήσει πολλά έντυπα της αριστερης αντιπολίτευσης, καθώς και βιβλία και μπροσούρες που τα γραφτά τους αντανακλούσαν μια θέση συμπάθειας προς τον αναρχισμό και τον αναρχοσυνδικαλισμό.

## Η πολιτική θέση της ομάδας

όπως φάνηκε και στα γραφτά μας, μπορεί να συμπυκνωθεί στα παρακάτω, περίπου, σημεία:

- Σκληρή αντιπολίτευση εναντίον του ολοκληρωτικού καθεστώτος του κομμουνιστικού κόμματος του πιστού στη Μόσχα, είτε κάτω από τους Γκιέρκε-Γιαγκιέλοκι είτε κάτω από τους Κάνια-Γιαρούξλακι.
- υποστήριξη της εθνικής και κοινωνικής αυτοδιάθεσης του πολωνικού λαού — κριτική αλληλεγγυή στη Solidarnosc και, ιδιαίτερα, στο κίνημα υπερασπίσης των πολιτικών δικαιωμάτων.
- υποστήριξη σ' όλες εκείνες τις δυνάμεις της αριστερας που παλεύουν για την πραγματοποίηση μιας αληθινής αυτονομίας των εργαζόμενων, και
- αντίθεση σ' όλες εκείνες τις δυνάμεις (της δεξιάς) που δουλεύουν για τη δημιουργία ενός ολοκληρωτικού εθνικοκληρικου καθεστώτος.

Παρ' όλο που οι ελευθεριακές δυνάμεις δεν αιφνιδιασθηκαν από, το στρατιωτικό νόμο, δεν στάθηκαν ικανές να συντονίσουν την παράνομη δραστηριότητά τους μετά το πραξικόπημα, αφού δεν ήταν σε θέση να πετύχουν πριν τον Δεκέμβρη 1981, τη δημιουργία ενός δικτύου επικοινωνίας ούτε τη διατύπωση μιας γενικής πολιτικής πλατφόρμας.

Εν' άλλο πρόβλημα ήταν πως πολλές αντιεξουσιαστικές ομάδες από την πρώτη στιγμή της δημιουργίας τους λειτουργούσαν στην παρανομία, πράγμα που έκανε παρα πολυ δυσκολή τη συνδεση μ' αυτές. Ετσι, μια βδομάδα μετά το πραξικόπημα μάθαμε, από ένα φυλλάδιο που κυκλοφόρησε στο Πανεπιστήμιο, την ύπαρξη μιας αναρχικής ομάδας στη Βαρσοβία. Με το φυλλάδιο της καλούσε σε «δραστηρια αντίσταση εναντίον της στρατιωτικής χούντας». Μετά τις 13 Δεκεμβρη 1981 αναγκαστήκαμε κι εζ αιτίας της συλλήψεως πολλών μας συντρόφων, να περάσουμε ολοκληρωτικά κι εμεις στην παράνομη δράση. Η αστυνομία καταφερε να μας παρει όλες σχεδόν τις μηχανές εκτύπωσης κλπ. Ούτε στη μαυρή αγορά, ήταν ευκόλο να βρούμε έστω και παλιούς υπογραφούς, χαρτί και μελόνι. Αλλά ουτε είχαμε τόσα λεφτά που ζήτουσαν. Ετσι, χωρίς μέσα τεχνικά και με το φόβο πως οι συγκεντρώσεις μας θα παρακολουθούσαν από χαφιεδες, περιορισαμε, στους πρώτους μήνες μετά το πραξικόπημα, τη δραστηριότητά μας στην κυκλοφορία χειρογραφών προκηρύξεων και στο γραψίμο συνθημάτων στους τοίχους σε στρατηγικά σημεία. Όταν πέρασε το πρώτο κύμα κρατικής καταπίεσης φροντισαμε να έρθουμε σ' επαφή — προσέχοντας πολυ — με άλλες ομάδες της οχι δογματικής αντιπολίτευσης στη Βαρσοβία. Το Μαιη 1982 είμαστε έτοιμοι, μαζί με άλλους συντρόφους από τη Βαρσοβία, να κυκλοφορήσουμε το παρανομο φυλλά «Rownos» (=ισότητα), «σαν όργανο της σοσιαλ-επαναστατικής αριστερας της Βαρσοβίας». Σχεδιάζεται ακόμα όπως ακουσαμε και ή έκδοση και μιας παρανομής αναρχοσυνδικαλιστικής εφημερίδας της «Przelom» (που σημαίνει, πάνω-κάτω, «Ανατροπή»): αλλά δεν καταφέραμε ακόμα να έρθουμε σ' επαφή μ' αυτούς τους συντρόφους.

Αναρχικές τάσεις μπορούμε να συναντήσουμε και στην παρανομη τροτσκιστική εφημερίδα «Metro», που η σκληρή της κριτική στη ρεφορμιστική πολιτική της ηγεσίας της Solidarnosc έχει προκαλέσει οξυτάτη ουλήτηση στην παράνομη αντιπολίτευση. Από την πλευρά μας έχουμε σκοπο να δημοσιεύουμε κανονικά και παντα παρανόμα την επιθεώρησης μας Ν. G. Μ και διάφορες μπροσούρες για τα θέματα αυτονομίας των εργαζόμενων κλπ. καθώς και διάφορα άλλα έργα. Για να πραγματοποιήσουμε τα σχέδια μας και να διαδώσουμε: σ' ένα πλατύτερο κοινό τις ιδέες μας έχουμε επείγουσα ανάγκη όλης σας της πολιτικής αλλά και συγκεκριμένης αλληλεγγυής. Βοηθήστε μας στην παλν μας εναντίον της στρατιωτικής χούντας του Γιαρούξλακι ή εναντίον των δυνάμεων της εθνικο-κληρικής αντιδρασης, υπέρ της εθνικής και κοινωνικής αυτοδιάθεσης του πολωνικού λαού.

Χαιρετισμούς αναρχικούς



H «Anarchistyczne Federacje Polskie» (AFP) — δηλαδή ή Πολωνική Αναρχική Ομοσπονδία (ΠΑΟ) που ιδρύθηκε στα 1926, ήταν ιδιαίτερα δυνατή στο μεταλλευτικό τμήμα της Σιλεσίας και στις πόλεις Βαρσοβία και Κρακοβία. Στον πόλεμο εναντίον των γερμανών ήσαν δραστηριο μέρα και είχαν πολλά θυματα. Αποδοκιμαστηκαν. Γι' αυτό μετά το τέλος του πολέμου ξαναοργανώθηκαν σε μια οργάνωση, την «Federacja Polskich Anarcho-Syndikalistow». (Αναρχο-συνδικαλιστική Πολωνική Ομοσπονδία) — ΑΣΠΟ. Ήσαν τ' όνομα αυτο για να δείξουν πως ήσαν οπαδοί του αναρχοσυνδικαλισμού. Αλλά, ή προσεδευτική υπολοειδοποίηση της πολωνικής κοινωνίας αναγκάζει γρήγορα όλες τις αντιπολιτευόμενες φωνές να παύουν ν' ακουγονται και να περάσουν στην παρανομία. Μονο στα μέσα της δεκαετίας του 1960 ακουστήκε να ξαναμυλουν γι' αναρχισμό στην Πολωνία. Κι αυτό, χάρη στη δραστηριότητα ενός παλιού μέλους της ΑΣΠΟ, του Zdzislaw Szpakowski. Αυτός, από το 1964, δουλεύει μέσα στο κίνημα για την υπερασπίση των δικαιωμάτων του πολιτή μαζί με τον γνωστό μαρξιστή, αντιρροφεοκράτη Κουράν. Εκεί ο Szpakowski αναπτύσσει αναρχικές θέσεις όπως και στη Solidarnosc που παίρνει μέρος. Στο ίδιο κίνημα παίρνει μέρος ο Natan Tanenbaum, αναρχικός εβραϊκής καταγωγής. Αυτός, ασκει μεγάλη επιρροή στους αγώνες του φοιτητικού κινήματος της Πολωνίας, στα 68 Μαζι με άλλους διαφωνούντες εβραϊκής καταγωγής ο Tanenbaum ειναι αναγκασμένος να μεταναστεύει, στη διαρκεία μιας αντιεβραϊκής καμπάνιας που εξαπολύθηκε σε όλη την Ανατολική Ευρώπη μετά τον πόλεμο των 6 ημερών. Σήμερα ο Tanenbaum ζει στη Σουηδία.

Μια άλλη αξιολογη μορφή του ελευθεριακού κινήματος εκείνης της εποχής στην Πολωνία είναι ο Aбраhamo Lata Jesse γνωστός με το «παρτσουκλι» ο «Αναρχο-κλάουν Αμπυ Τζε». Αυτό το παρτσουκλι του



E.B.A  
NTOKOYMENTO2- Ανοιχτό γράμμα στους αναρχικούς  
Ελλάδας, Ρουμανίας, Γιουγκοσλαβίας...

Την καπιταλιστική αὐταρχική κοινωνία την χαρακτηρίζει κυριαρχική η τάση για συγκέντρωση, για ενίσχυση του κέντρου και του Κράτους. Σε αντίθεση μ' αυτή την τάση κι εναντίον της αναπτύσσεται, μισοσυνειδητά ένα ρεύμα σκέψης κι επιδιώξεων ανθρώπων, κοντινά με την αναρχική αντίληψη για τη γενική εξέλιξη της ανθρωπότητας στο θέμα των ανθρώπινων σχέσεων και του κοινωνικού καθεστώτος, που εκτιμάει καθαρά την αξία της ελευθερίας.

Αυτό εἶν' ένα μεγάλο ιστορικό γεγονός που γεμίζει ελπίδες για το μέλλον του αναρχισμού. Όμως, παρ' ὅλ' αυτά, πρέπει να ομολογήσουμε πως το αναρχικό κίνημα, σαν οργανωτικός παράγοντας, βρίσκεται καθυστερημένο σε παγκόσμια κλίμακα. Αυτή η καθυστέρηση εξηγείται από μια σειρά εξωτερικά και εσωτερικά αίτια — υποκειμενικά κι αντικειμενικά — που χρειάζεται να εξεταστούν για να εκμηδενίσουν ὅσο γίνεται μπορετό. Αυτή η εξέταση πρέπει να περιλάβει τους εσωτερικούς παράγοντες που η εξουδετέρωσή τους εξαρτίζεται αποκλειστικά από την συνειδητή θέλησή μας. Θα μπορούσαμε να τους εκφράσουμε ουσιαστικά έτσι:

η ἔλλειψη μιας διαρθρωμένης κι αποτελεσματικής οργάνωσης στις διάφορες χώρες οφείλεται κύρια στην ἔλλειψη μιας σωστής αντίληψης για την ανάγκη ειδικά αναρχικής οργάνωσης, για τον αναντικατάστατο ρόλο της, για την αποτελεσματικότητα της λειτουργίας της.

Στις χώρες της βαλκανικής μια αρκετά ενδιαφέρουσα πρώτη εκδήλωση αναρχικών ιδεών φάνηκε στο τέλος του ΧΙΧου και στις ΧΧου αι. Αλλά, οι βαλκανικοί πόλεμοι κι ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος δεν ευνόησαν την ανάπτυξη του αναρχισμού. Μόνο στη Βουλγαρία αναπτύχθηκε μια οργανωμένη κίνηση που θα επιβεβαιωθεί παρά τις

καταδιώσεις. Οι σύντροφοι των άλλων χωρών πρέπει να βρουν και ν' αναλύσουν τις αιτίες καθυστέρησής τους για να ξεπεράσουν τις δυσκολίες ὥστε να ξανανέθουν την πλάγι. Πρέπει επίσης να παρατηρήσουμε ἕν' ἄλλο λυπηρό γεγονός: οι αναρχικοί των χωρών μας δεν ἔχουν σχεδόν καθόλου σχέσεις μεταξύ τους. Μια από τις αιτίες βρίσκεται στο γεγονός ὅτι οι κυβερνήσεις και, ο συστηματικά καλλιεργημένος ολέθριος εθνικισμός προκάλεσαν συγκρούσεις ανάμεσα στις χώρες μας, διαιρώντας τους βαλκανικούς λαούς.

Ἐφτασε ο καιρός, συνειδητοποιώντας αυτά τα γεγονότα, ν' αποκαταστήσουμε σχέσεις μεταξύ μας που μέχρι τώρα ἔλειψαν και ν' αρχίσουμε να δουλεύουμε αλληλέγγυα για την οικοδόμηση ενός συλλογικού συνόλου: *Τη Βαλκανική Ομοσπονδία*. Σαν αρχή πρέπει ν' ανταλλάξουμε μερικές ιδέες και πρωτοβουλίες, που θα προλογίζει ἕνα σύντομο, ιστορικό για κάθε χώρα: πηγές αναρχικών ιδεών, επιρροή ευνοϊκών και ὄχι ευνοϊκών ιστορικών γεγονότων, ἄμεση επιρροή από το εξωτερικό, χωρίς να παραμεληθεί ο ρόλος των ανταρτών ενάντια της τουρκικής κατοχής που σημαδεύει την εμφάνιση επαναστατικών τάσεων, ὅτε να ξεχαστεί η ὑπαρξη μερικών σχέσεων που είχαν αναπτύξει οι πρωτοπόροι σοσιαλιστές και αναρχικοί γειτονικών χωρών.

Σαν παράδειγμα, θα μπορούσε ν' αναφερθεί. «*Η Ιστορία του ελευθεριακού κινήματος στη Βουλγαρία*» που ἔχει εκδοθεί βουλγαρικά και γαλλικά και θα μπορούσαμε να τη στείλουμε σ' ὅποιον, τη ζητήσει.

Αυτοὺς που θα πάρουν αυτό το γράμμα παρακαλούμε να το μεταφράσουν στη γλώσσα τους και να το στείλουν σε ομάδες κι άτομα στη χώρα τους, δίνοντας και τη διεύθυνσή μας για ν' απαντήσουν.

Για ν' αρχίσουμε προτείνουμε τον εαυτό μας σαν ενδιαμέσους. Επίσης, αναλαβαίνουμε να κάνουμε, στη διάρκεια της χρονιάς, επισκέψεις στις χώρες σας, για να δημιουργήσουμε ἄμεσες σχέσεις περιμένοντας γρήγορα ευνοϊκές απαντήσεις, σας ευχόμαστε καλή χρονιά και σας στέλνουμε τους πιο θερμούς αναρχικούς χαιρετισμούς.

Η γραμματεία

σαδίστικα βασανιστήρια (σβήσιμο τσιγάρων στο πρόσωπο) μέσα στο πολυτεχνείο το 79.

Για τα δόποια του "σοσιαλισμού των τανκς" ἄληθενει η επαναστατική ρήση μονο"σαν το ψέμμα εξαπατά τον ίδιο του τον εαυτό, καταλήγει στη τρέλλα".

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ "ΑΤΥΧΟΥΣ" ΔΙΔΟΥΣ.

Δεν επιτρέπεται καμία κατ'οίκον έρευνα από αστυνομικά όργανα παρα μόνον όταν συντρέχει κάποιος ειδικός λόγος, να υπάρχει και το σχετικό εντάλμα και να είναι μπροστά ένας εισαγγελέας-αλλίως είναι παρανομία. Μην υπογράφετε την έκθεση έρευνας αν δεν υπάρχει μπροστά εισαγγελέας. Η έρευνα πρέπει να γίνεται μπροστά σου, δεν επιτρέπεται να ψάχνει ο ένας εδώ και ο άλλος σε διπλό δωμάτιο. Είναι ωφελίμο-χρήσιμο να υπάρχει κάποιος φίλος ή γείτονας σου σαν δικός σου μαρτυράς, όταν γίνεται η έρευνα. Αν δεν υπάρχει, φροντίσε να αφήσεις την έξωπορτα σου ανοιχτή-είναι δικαίωμα σου το τι θα κανεις στο σπίτι σου-για να ακούν οι γείτονες πιο ευκολα τι λένε και πως συμπεριφέρονται. Απεναντί σου αυτοί που κανουν έρευνα στο σπίτι σου. Αν σου κανουν ζημιές, σε χτυπήσουν ή κλέψουν, ο νόμος λέει πως μπορείς να τους μνησείς για φθορά ξένης ιδιοκτησίας, κλοπή και κατάχρηση εξουσίας. Άρθρα 239, 258 ΠΚ.

Διαβημα εκανε τελικα η ελληνικη κυβερνηση προς τη γερμανικη για τον Μ. Κοντο που κατηγορείται μαζί με άλλους για την διαδήλωση που έγινε στο Δ. Βερολίνο εναντια στην επισκεψη Μπους. Ο υφυπουργός Εξωτερικών Κ. Παπουλιάς αναμεσα σε άλλα "έδωσε τη διαβεβαίωση της ελληνικής πλευρας για την παροχη καθε μορφης εγγυησεων που θα υπερασπισαν να βοηθησουν στην επίδειξη μεγαλυτερης κατανοησης". Τι ιδιους εγγυησεις αραγε; Σηβαινουμε οτι η κυβερνηση θυμηθηκε τον Κοντο μετα απο 19 μηνες προφυλακισης. Στη δικη κατηγορουμενοι ειναι αλλοι 4 γερμανοι που κλεισμενοι σε γυαλινα κλουβια μιλιανε μεσω μικροφωνου που το κομμι λειτουργια το ανοιγει και το κλεινει η προεδρος του δικαστηριου, γνωστη ταμ-ξιστας.



## ΜΑΤΑΙΩΤΗ ΧΩΡΙΣ... ΣΤΟΛΗ

Στη πορεία της 21-Ι που ὀργανωσε στη Κομοτηνή ο συλλογος φοιτητων της Νομικης σχολης, με αφορμη τη συνδιασκεψη για αποπυρηνικοποιημενα Βαλκανια, οι Σταλινικοι αλλιγοτες εδωσαν δειγματα υπακοης στο "κομμα", την ειρηνη των αφεντικων, αναπαρωντας ετοι για λογαριασμο εκεινων την ιδεολογια του πυρηνικου πολεμου που εν τεχνα αλλωστε καλλιεργει η κρατικη εξουσια. Πανικοβλητοι απο την οργανωμενη παρουσια των Αναρχικων που ειχε σκοπο την απομυθοποιηση του πυρηνικου πολεμου και το ξεσκεπασμα του ρολου των δουλων των κομματος (συντηρητες κ' υπερασπιστες της εξουσιαστικης ταξης πραγματα) ανετεδρασαν με τις προσφιλεις τους μεθοδους. Συγκεκριμενα, μερικοι θλιβεροι απολογητες του Σταλινισμου μη μπορωντας να ξεπερασουν τα μεκρονοικα ορια της ιδεολογιας τους, διακηρυξαν δημοσια την εγκεφαλικη τους μαλακωση με δηλωσεις του τυπου: "αν βγητε στη πολη με σημαίες θα τα... πουμε", "σκεφθητε καλα αυτο που θα κανετε", "θα σας γ.... κωλοπαιδα", "σημερα δεν θα κανετε πορεια κανουμε εμεις". Το εξωφθαλμα γελοιο και φασιστικο των δηλωσεων αυτων αντιμετωπιστηκε με αρκετη δωση χλευασμου και οικτου. Μετα απο ολα αυτα, οι θλιβεροι

Θέλετε να σας αποδείξω εμπράκτως τας ηθικάς μας μεθόδους;



Όχι κύριε διοικητά. Είμαι μέλος της ΚΝΕ και γνωρίζω καλά τις μεθόδους σας. Τις ίδιες χρησιμοποιούμε κι εμείς.

απολογητες του κρατικου κεφαλαιου ειχαν το θρασος να μιλησουν και για "αναρχοφασιστες", παρα βλεπωντας προφανως το γεγονος οτι η οργανωση τους στο διαστημα 74-83 εχει παραδωσει δεκαδες επαναστατες στα χερια των αρχων ασφαλειας και εχει χτυπησει βαρβαρα αλλους με αποκορυφωμα τα



της κοινωνίας που ζούμε δεν είναι η ζωή και η ευχαρίστηση αλλά η παραγωγή.

Μεσα λοιπόν από το σχολείο γίνεται η επιλογή αυτών που αύριο θα διοικούν κι αυτών που θα διοικούνται. Όσοι υποτάσσονται στις παραλογές απαιτήσεις του σχολείου με ικανοποιητικό τρόπο γίνονται οι αυριανοί τεχνοκράτες επιστήμονες, εργοδότες, διανοούμενοι, πολιτικοί, δηλ. τα νέα αφεντικά. Όσοι αρνηθούν θα αποτελέσουν τους αυριανούς "σκληρούς των θλιβερών εργοστασίων" και τους αυριανούς ανέργους. Η επιλογή (οποιαδήποτε επιλογή) προϋποθέτει τον ανταγωνισμό. Έτσι από τα πρώτα κι όλες χρονιά της ζωής μας μαθαίνουμε ότι πρέπει να πατήσουμε πάνω σε πτώματα για να ζήσουμε, ναί ολότελα ασετό απο τη πραγματική φύση του ανθρώπου αλλά απολυτα σύμφωνα με τη ταξική φύση της κοινωνίας. Ολη αλλωστε η λειτουργία του σχολείου είναι αντανακλάση του τρόπου λειτουργίας του γενικού τεχνολογικού συστήματος. Όσο περισσότερες γνώσεις απομνημονεύσεις (δηλ. αντιστοιχεί του οσα περισσότερα προσφέρει στη παραγωγή) τόσο περισσότερο θα αποφθείς και η αμοιβή θα είναι ο βαθμός. Οι βαθμοί είναι η μεγαλύτερη απάτη μέσα στο σχολείο μια και αναγκάζουν τους μαθητές να κάνουν πράγματα που δεν θέλουν. Κανείς δεν διαβαίνει για αποκομιδή προσωπικής ευχαρίστησης. Είναι ακόμα οι βαθμοί το πιο ισχυρό όπλο της εξουσίας μέσα στο σχολείο για την άσκηση της καταστολής, για να απειλεί και να συμμορφώνει τους μαθητές αναλόγα με τις απαιτήσεις της. Είναι χυδαία και ηλιθία η διακρίση ότι οι βαθμοί εκφράζουν την εξουσία και ικανότητα του μαθητή. Το μόνο που εκφράζει να είναι η δουλικότητα και υποταγή του. Η τρομοκρατική λειτουργία του σχολείου φτάνει στο αποκορύφωμά του τους διαγωνισμούς. Οι διαγωνισμοί άλλο σκοπό δεν έχουν από το εκφοβίζουν ακόμα περισσότερο τους μαθητές και να διενεχθούν την επιλογή. Ολη αλλωστε η λειτουργία του σχολείου είναι αντανακλάση του τρόπου λειτουργίας του συστήματος.

**ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ Ή ΠΩΣ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΦΑΡΙ ΤΡΩΕΙ ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΚΙ ΑΥΤΟ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ.**

Στο σχολείο, σε μια μικρή κοινωνία-αντανακλάση της υπολοιστικής καταπιεστικής κοινωνίας-είναι απαραίτητη η παρρημία μιας εξουσίας που να ασκείται άμεσα στον εξουσιαζόμενο (μαθητή). Η εξουσία αυτή είναι ο καθηγητής. Αυτός με καθε τρόπο προσπαθεί να απολαμβάνει τον ακριτό σεβασμό και υποταγή του μαθητή. Ο τρόπος αυτός μπορεί να είναι είτε η καλλιέργεια της εικόνας του "ακαθάρτου και παντογνώστη" είτε η άμεση απειλή με μειωμένους βαθμούς, τιμωρίες, αποβολές. Αν εξετάσουμε όμως το καθηγητή σε σχέση με τη γενικότερη θέση του στη κοινωνία, βλέπουμε ότι και αυτός δεν είναι παρά ένας σκληρός του συστήματος με απείρες καταπιεσμένες επιθυμίες κι σκεψεις. Όταν αυτό το "πιο της εξουσίας" βρεθεί μετά μέσα στο σχολείο αυτομάτως γίνεται αυτός η εξουσία και φυσικά φροντίζει να πραγματοποιήσει τα όνειρά του με διαστρεβλωμένο τρόπο πάνω στα κεφάλαια των μαθητών. Συνεπώς η όχι ο καθε καθηγητής είναι ένας "χωροφυλάκας" των επιθυμιών της νεολαίας.

**ΕΚΕΥΓΕΡΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΚΔΗΜΟΚΡΑΤΙΣΜΟΣ.**

Η κατάρτιση των ξυλοδαρμών που μέχρι πριν λίγα χρόνια αποτελούσαν τον συνηθισμένο τρόπο εκβολής του δασκάλου πάνω στους μαθητές δεν σημαίνει με κανένα τρόπο ότι το σχολείο έγινε ελεύθερο. Ο νέος τύπος "προοδευτικού" καθηγητή-δασκάλου είναι πιο αποτελεσματικός μπας α πο τον "κακό δασκάλο με το μαστίγιο". Και αυτό γιατί έτσι ενσωματώνεται απο το "δημοκρατικό" σχολείο καθε αμφισβήτηση "μερικές φορές γίνεται δεκτή χωρίς όμως να καταργείται έτσι ο διαχωρισμός σε εξουσιαστές-εξουσιαζόμενους ούτε να αλλάζει ο ρόλος του σχολείου. Η ανώδυνη συμμετοχή των μαθητών στη διοίκηση του σχολείου θάβωνε ακόμα περισσότερο τα νερά. Οι μαθητές έχουν τη φειδωλή αποστήση ότι αποφασίζουν οι ίδιοι για τη λειτουργία του (οπως οι εκλογείς οι κυβερνούν αυτοί). Ταυτόχρονα συνήθιζαν απο μικρού να δημιουργούν ηγετες, πολιτικούς διανοούμενους που δθεν φροντίζουν για το καλό τους. Τα κομματικά κέντρα εξουσίας φροντίζουν απο το σχολείο ήδη να δημιουργούν ψηφοφόρους, "δημοκρατικούς πολίτες".

**ΟΙ ΑΠΟΥΣΙΕΣ.**

Μεχρι σημερα το οριο των απουσιών ήταν αρκετα μεγάλο και συνηθως γίνονταν δεκτα και δικαιολογητικα πλαστα και γνησια ακόμα και εκπροθε

σμε ή και μετα το τέλος του χρονου. Αυτό οφειλονται κυριως στη καθυστέρηση του Ελληνικού σχολείου που δεν σου μαθαίνει τίποτα "χρήσιμο" και ενδιαφέρον και που σε συνδυασμο με την αυταρχικότητα του οδηγούσε τους μαθητες στις αποτυχίες-κοπανές. Τωρα το σχολικό μοντέλο που χρειάζεται το κράτος, το κεφάλαιο και τα νέα "σοσιαλιστικά" πια αφεντικά μας έχει αλλάξει. Χρειάζεται ανθρώπους που θα παρακολουθούν συνεχώς τα μαθήματα, που θα είναι "υπευθύντοι" και θα έχουν συναίσθηση του καθηκόντος τους απέναντι σε μια κοινωνία που τους "μορφώνει". Το οριο λοιπόν των απουσιών μειώνεται δραματικά. Όχι όμως για όλους. Μονο για αυτούς που δεν αποδεικνύουν την "υπευθυνότητα τους" και τη δουλικότητα τους απέναντι στη σχολική εξουσία. Οι μαθητές με βαθμό πάνω απο 15 έχουν ένα αυξημένο (κατά 50) οριο απουσιών μια και αυτοί έχουν ήδη τεκμήριο της κειραρχικότητας τους, την υψηλή αφοσίωση.

**"ΘΗΤΙΚΟΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ"**

Εμείς σαν αναρχικοί δεν δίνουμε σε κανένα το δικαίωμα να διαλέγει και να επιλέγει ανθρώπους. Η ανθρώπινη ζωή δεν είναι εμπόρευμα για να κοστίζει βαθμούς. Εκτιμώντας το σχολείο σαν αντιδραστικό θεσμό δολοφονίας των επιθυμιών, της αυθόρμητης έκφρασης μας, όπως αλλωστε και ολόκληρη η κοινωνία που ζούμε, το αρνιόμαστε, οραματιζόμενοι ένα κόσμο όπου η επιθυμία θα γίνει πραγματικότητα, το ανθρώπινο θα βασιλεύει και νεκροί θεομοί σαν το σχολείο δεν θα υπάρχουν, και προτείνουμε: Κατάρτιση των βαθμών, καθε μορφής εξετάσεων, ελευθέρη μεταβαση απο χρονία σε χρονία, κατάρτιση απο αυθόρμητη συμμετοχή στο σχολείο, ελευθέρη διαδωσή ιδεών κι πληροφοριών για οποιοδήποτε θέμα μέσα στο σχολείο, ελεύθερες συνελεύσεις με περιεχόμενο που ΕΜΕΙΣ θα καθορίζουμε χωρίς τη παρουσία οποιοδήποτε καθηγητή.

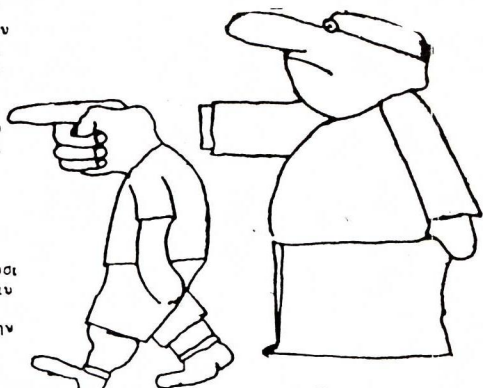
**Ο ΑΓΙΟΣ ΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ**  
Ο ΔΥΣΤΟΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΣΙΑΤΩΝ ΠΡΟΣΑΓΓΕΛΙΑ  
στην Κομοτηνή

Η επανεμφάνιση του ελευθεριακού χωρού στην Ελλάδα, μετά τη δράση του τον Ι990-αρχές 2000 αιώνων, χρονολογείται στα χρόνια της δικτατορίας. Τα γεγονότα ακολουθούν τον Πολυτεχνείου, της 25ης Μαη 1975 της 23ης Ιουνίου και της Πρωτομαγιάς του 77 εδράζωνουν την παρουσία τους δρόμους του αντιεξουσιαστικού χωρού. Η θρακή σαν περιφέρεια δέχεται την εμφάνιση των νέων ιδεών σχετικά αργά. Μολις το 1978 γράφονται τα πρώτα συνθήματα κοινωνικής κριτικής στην Νομική. Την επομένη χρονία εμφανίζεται συγκροτημένη ομάδα που δρα κυρίως μέσα στο Πανεπιστήμιο με στόχο την απελευθέρωση των κοινωνικών δυνάμεων που περικλείει μέσα απο μια αντιφασιστική τακτική. Αυτή είναι η πρώτη περίοδος της δράσης των ελευθεριών-αναρχικών στη Κομοτηνή και κρατάει μέχρι το 81.

Αξιοσημείωτα γεγονότα της περιόδου η προσπάθεια συμπαράστασης εναντίον στη σκευωρία που εστειλε τους Φ. και Σ. Κυριώτη, στις φυλάκες, η συμμετοχή στο σπασίμο των κιγκλιδωμάτων της Φ. λέσχης, όταν η διοίκηση του ιδρύματος προσπαθούσε να αποκηλίζει απο το φαγητό τους δεν είχαν πληρωθεί κ.α. (για τα σπασίματα έγινε και δίκη με απαλλακτικό αποτέλεσμα).

Σε αυτο το σταδιο πρέπει να αναφερθεί η εντολή προσπάθεια καταστολής που ασκήσαν μέσα στο Παν/μιο όλες οι φοιτητικές παραταξεις (ακόμα και ο "φιλελευθερός" τώρα Δ.Α.) με πρωταγωνιστές την Κ.Ε. και την Π.Ε.Π. Καταστολή που εκδηλώθηκε με όχησμά τους αφίσσων-πάνω κι με απειλές κατά της σωματικής μας ακεραιότητας.

Η δεύτερη φάση (81-83) χαρακτηρίζεται απο μία παράλληλη δράση τόσο μέσα στο Παν/μιο όσο και έξω στην πόλη. Έτσι εκδηλώθηκε συμμετοχή σε πορείες εναντίον στο ΝΑΤΟ, εναντίον στη δίκη για τα γεγονότα της Λέσχης και για τη ποιοτική (αθλία) του φαγητού. Παράλληλα υπήρξε οργανωμένη συμμετοχή στη καταλήψη του Παν/μιου επ' ευκαιρία της επανένταξης της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ όπου και προβλήθηκαν κυρίως αντιμperialιστικές θέσεις. Επίσης δύο φορές υπήρξε συμμετοχή στις φοιτητικές εκλογές με σκοπείο τελείως διαφορετικό απο των άλλων παραταξιών με εκλογή μιας έδρας η οποία και διαχειρίστηκε συλλογικά. Χαρακτηριστικό είναι ότι το βράδυ των εκλογών του 81 οργανωμένοι Κνίτες και Πασιπτες μετα την αναχώρηση των αποτελεσμάτων και με αφορμή μια



προβοκάτσια που έγινε απο υποκτο άτομο επιτεθηκαν φασιστικά, λυσσώντας, για το γεγονός που μας αφνε ουσιαστικά αδιαφορούς, την κατάρτιση δηλ. μιας έδρας. Η συμπεριφορά τους απέναντι ειδικά στις γυναίκες, ιδίως ενός ημ. ηλιθίου που αργότερα κατα λάθος έβαλε φωτιά στα γραφεία του κομματός του, χροζει φυανάλησ (σεξουαλική στέρηση και ευφύα). Περιέργως οι σωτηρές της επαναστάσης είχαν ακούστη συμπαράσταση και απο τον τοπικό δεξιο τυπο. Το 1982 άρνηση της γραμματείας της Νομικής να εγγραφεί κάποιον φοιτητή οδηγεί σε καταλήψη της αίθουσας της γραμματείας. Για την αποφυγή σοβαρότατων επιδόσεων μετουν οινομενους... Κνίτες (το μαντέατε παλι ε;) που κρατούσαν ροπαλά και άλλα μέσα σταλινικής ιδεολογικής αντιπαράθεσης, η καταλύση αυτού αλυεται.

Τον Νοεμβριο του 82, διεξάγεται η δίκη 4 απο των που είχαν κατηγορηθεί ότι κολλούσαν αφίσες εναντία στην πρώτη μετην υπογραφή ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ. Καταδικάζονται σε 25 ημερες φυλάκιση ο καθεναν ενω κατά τη διάρκεια της δίκης ο εισαγγελέας απειλούσε συνεχεία ότι θα εκκένωνσε τη καταμέστη απο συμπαράστατες αίθουσα. Καπου εδω αρχίζει και η τρίτη φάση της παρουσίας των αντιεξουσιαστων στη Κομοτηνή η φάση που χαρακτηρίζεται απο την έντονη κρατική αυτή τη φορά προσπάθεια καταστολής.

Το Δεκεμβρη του ιδίου χρονου, με προφαση το απο ατυχημα σπασίμο μιας βιτρίνας, για το οποίο δεν έγινε καν μύνηση, κατηγορούνται δύο άτομα για παραβίαση, του υπο κατάρτιση τότε, νόμου περι τεντυμοτισμου. Πρωτοδικα καταδικάζονται και οι δύο σε φυλάκιση 5 μηνων, ενω στο δικαστήριο εμφανίζεται και ο αθελήτος δράστης που παίρνει την ευθύνη.

Το Γενάρη του 83 το κυμα των διώξεων εναντίον των ελευθεριακού χωρού κλιμακώνεται με τη συλληψη ενός ατομου που κατηγορηθηκε ότι κολλούσε αφίσες με περιεχόμενο κατά της διακίνησης των ναρκωτικών.

Μεσα σε συνθήκες τρομοκρατίας και αυθαιρέσιων καταδικάζεται σε φυλάκιση 7 μηνων με αναστολή, ενω στελεχος κομματικής νεολαίας τον ίδιο καιρο καταδικάστηκε για αφίσσολήση με 15 μερες με αναστολή.

Στη τελευταία δίκη με αφορμή σπρωξιμο και παρατήρηση που έγινε απο αστυνομικό σε Ιταλο τουρίστα διατασσεται, απο τον εισαγγελέα η συλληψη του δευτερου. Σεπτενώντας καθε ορι ο παρανομίας ο Ιταλος αντι τον νομιμον 48ωρου κρατείται 4 μερες. Μετα οδηγήθηκε στο δικαστήριο που αποφανθηκε πως η κοινική διώξη εναντίον του ήταν... ακυρη.

Σιγονταρισμα στην υποθεση κρατησε και η γυναική τοπική "ΠΑΤΡΙΔΑ" παραποινώντας τα γεγονότα και διαστρεβλώνοντας καθε τι σχετικό με τους Αναρχικούς, αξιοποιώντας μαλλον τις "εγκυρες" πηγές της στο Παν/μιο. Αποκορυφωμα ε της της σκευωρίας του τυπου ήταν η δημοσίεση στη εφημερίδα "ΤΑ ΝΕΑ" πληροφοριών απο Κομοτηνή που συνεδαν τον ατυχο Ιταλο με σ παγωτες και πολιτικές δολοφονίες στη πατρίδα του καθώς και με την τοποθέτηση της βομβας στο διδμοτειχο. Το σπριαλ αυτο κηρε τελος όταν ελλείπει στοιχειων αφεθηκε ελευθερος και γυρισε στη Ιταλία.

Η εξαρχή αυτή της καταστολής δεν εφερε τα αναμενομενα αποτελεσματα. Τον επομενο καιρο μεσα απο διεργασίες και, αντλώντας απο τις προηγούμενες εμπειρίες του, συγκροτείται οργάνωσις ο Αναρχικός χωρος με προοπτική τη άμεση κοινωνική παρεμβάση και κριτική.